

Text extras din aplicatia WebEurolex
Comunitar dezvoltata de
G&G Consulting SRL

Nr. CELEX: 32010L0013
Parlamentul European
Consiliul Uniunii Europene

**DIRECTIVA (UE) Nr. 13*)
din 10 martie 2010**

**privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale)
(versiune codificată)
(Text cu relevanță pentru SEE)**

Publicată în: Baza de date "EUROLEX"

***) Notă:**

Text realizat la G&G CONSULTING, Departamentul juridic. (B.D.)

Cuprinde toate modificările aduse actului oficial publicate în JOUE, inclusiv cele prevăzute în:

[Directiva 2018/1808/UE](#) Publicată în JOUE Nr. L 303/28.11.2018

Articolele care au suferit modificări sunt marcate cu albastru în Cuprins.

Pentru a le vizualiza, selectați articolul și dați click pe butonul Istoric.

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special [articolul 53](#) alineatul (1) și articolul 62,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară⁽¹⁾,

întrucât:

(1) [Directiva](#) 89/552/CEE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale)⁽²⁾ a fost modificată în mod substanțial de mai multe ori⁽³⁾. Din motive de claritate și de eficiență, respectiva directivă ar trebui codificată.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 20 octombrie 2009 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 15 februarie 2010.

⁽²⁾ JO L 298, 17.10.1989, p. 23. Titlul original al actului a fost "Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune".

⁽³⁾ A se vedea anexa I partea A.

(2) Serviciile mass-media audiovizuale prestate transfrontalier realizate prin intermediul diferitelor tehnologii sunt un mijloc de atingere a obiectivelor Uniunii. Sunt necesare anumite măsuri care să permită și să asigure tranziția de la piețele naționale la o piață comună de producție de programe și de distribuție a acestora și să

garanteze condiții de concurență loială, fără a aduce atingere rolului de interes public jucat de serviciile mass-media audiovizuale.

(3) Consiliul Europei a adoptat Convenția europeană privind televiziunea transfrontalieră.

(4) Luând în considerare noile tehnologii în domeniul transmisiei serviciilor mass-media audiovizuale, cadrul normativ cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a transmisiilor de televiziune ar trebui să țină cont de impactul schimbărilor structurale, de răspândirea tehnologiilor informației și comunicării (TIC) și de evoluțiile tehnologice în domeniul modelelor de afaceri, în special finanțarea difuzării de programe comerciale, și ar trebui să asigure atât condiții optime de competitivitate și securitate juridică pentru tehnologiile informaționale și industriile și serviciile mass-media europene, cât și respectarea diversității culturale și lingvistice.

(5) Serviciile mass-media audiovizuale sunt în egală măsură servicii culturale și servicii economice. Importanța lor crescândă pentru societăți, pentru democrație - în special prin asigurarea libertății de informare, a diversității de opinie și a pluralismului în mass-media -, pentru educație și cultură justifică aplicarea unor norme specifice pentru aceste servicii.

(6) Articolul 167 alineatul (4) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene impune Uniunii să ia în considerare aspectele culturale în cadrul acțiunilor desfășurate în temeiul altor dispoziții ale respectivului tratat, în special în vederea respectării și promovării diversității culturilor sale.

(7) În rezoluțiile sale din 1 decembrie 2005⁽⁴⁾ și 4 aprilie 2006⁽⁵⁾ privind Runda Doha și Conferințele ministeriale OMC, Parlamentul European a solicitat excluderea serviciilor publice de bază, precum serviciile audiovizuale, din cadrul planului de liberalizare care face obiectul negocierilor în cadrul Acordului general privind comerțul cu servicii (GATS). În rezoluția sa din 27 aprilie 2006⁽⁶⁾, Parlamentul European a sprijinit Convenția UNESCO privind protecția și promovarea diversității expresiilor culturale, care prevede, în special, că "activitățile, bunurile și serviciile culturale sunt atât de natură economică, cât și culturală, întrucât transmit identități, valori și sensuri, și, prin urmare, nu trebuie tratate ca având doar valoare comercială". [Decizia](#) 2006/515/CE a Consiliului din 18 mai 2006 privind încheierea Convenției pentru protecția și promovarea diversității expresiilor culturale⁽⁷⁾ a aprobat Convenția UNESCO în numele Comunității. Convenția a intrat în vigoare la 18 martie 2007. Prezenta directivă respectă principiile convenției menționate.

⁽⁴⁾ JO C 285 E, 22.11.2006, p. 126.

⁽⁵⁾ JO C 293 E, 2.12.2006, p. 155.

⁽⁶⁾ JO C 296 E, 6.12.2006, p. 104.

⁽⁷⁾ JO L 201, 25.7.2006, p. 15.

(8) Este esențial ca statele membre să asigure prevenirea oricărui act care s-ar putea dovedi potrivit liberei circulații a programelor de televiziune și liberului comerț cu programe de televiziune sau care ar putea promova crearea de poziții dominante care să creeze restricții impuse pluralismului și libertății informației televizate, precum și întregului sector informațional.

(9) Prezenta directivă nu aduce atingere actelor de armonizare a legislației prezente și viitoare a Uniunii, scopul său specific fiind satisfacerea cerințelor obligatorii privind protecția consumatorilor, corectitudinea tranzacțiilor comerciale și concurența loială.

(10) Serviciile mass-media audiovizuale tradiționale - precum televiziunea - și serviciile mass-media audiovizuale la cerere nou-apărute oferă importante oportunități de ocupare a forței de muncă în Uniune, în special în cadrul întreprinderilor mici și mijlocii, și stimulează creșterea economică și investițiile. Având în vedere importanța unui mediu concurențial echitabil și a unei piețe europene veritabile a serviciilor mass-media audiovizuale, ar trebui respectate principiile de bază ale pieței comune, precum libera concurență și tratamentul echitabil, pentru asigurarea transparenței și previzibilității pe piețele serviciilor mass-media audiovizuale și pentru a reduce barierele la intrarea pe piață.

(11) Pentru a evita denaturarea concurenței, este necesar să fie îmbunătățită securitatea juridică, să fie sprijinită finalizarea pieței interne și să fie facilitată apariția unei zone unice de informare, astfel încât cel puțin un set minim de norme coordonate să se aplice tuturor serviciilor mass-media audiovizuale, atât transmisiilor de televiziune (adică serviciilor mass-media audiovizuale liniare), cât și serviciilor mass-media audiovizuale la cerere (adică serviciilor mass-media audiovizuale neliniare).

(12) La 15 decembrie 2003, Comisia a adoptat o comunicare privind viitorul politicii europene normative în domeniul audiovizualului, în cadrul căreia se subliniază faptul că politica normativă în respectivul domeniu trebuie să garanteze anumite interese publice, printre care diversitatea culturală, dreptul la informare, importanța pluralismului în mass-media, protecția minorilor și protecția consumatorilor, precum și creșterea nivelului de sensibilizare a opiniei publice și de educație în domeniul mass-media, atât în prezent, cât și în viitor.

(13) Rezoluția Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului la 25 ianuarie 1999, privind difuzarea de programe publice⁽⁸⁾ a reafirmat faptul că îndeplinirea misiunii de difuzare a programelor publice impune ca aceasta să beneficieze în continuare de progresul tehnologic. Coexistența furnizorilor privați și publici de servicii mass-media audiovizuale este o trăsătură care distinge piața europeană a audiovizualului.

⁽⁸⁾ JO C 30, 5.2.1999, p. 1.

(14) Comisia a adoptat inițiativa "i2010: Societatea informațională europeană" pentru a sprijini dezvoltarea și ocuparea forței de muncă în societatea informațională și în industriile mass-media. Aceasta este o strategie completă destinată să încurajeze producerea de conținut european, dezvoltarea economiei digitale și asimilarea TIC, pe fondul convergenței dintre serviciile societății informaționale, serviciile mass-media, rețele și dispozitive, prin modernizarea și desfășurarea tuturor instrumentelor prevăzute de politicile UE: instrumente normative, cercetare și parteneriate cu industria corespunzătoare. Comisia s-a angajat să creeze un cadru coerent pe piața internă pentru serviciile societății informaționale și serviciile mass-media prin modernizarea cadrului juridic pentru serviciile audiovizuale. Obiectivul inițiativei i2010 va fi realizat, în principiu, prin permiterea dezvoltării ramurilor de activitate corespunzătoare, reglementând numai ceea ce este necesar, precum și prin susținerea dezvoltării întreprinderilor mici nou-create, care constituie sursa de capital și de locuri de muncă pe viitor, permițându-le să se dezvolte, să inoveze și să creeze locuri de muncă pe o piață liberă.

(15) La 4 septembrie 2003⁽⁹⁾, 22 aprilie 2004⁽¹⁰⁾ și 6 septembrie 2005⁽¹¹⁾, Parlamentul European a adoptat rezoluții care au sprijinit, în principiu, abordarea generală de instituire a unor norme de bază pentru toate serviciile mass-media audiovizuale și a unor norme suplimentare pentru transmisiile de televiziune.

⁽⁹⁾ Rezoluția Parlamentului European privind televiziunea fără frontiere (JO C 76 E, 25.3.2004, p. 453).

⁽¹⁰⁾ Rezoluția Parlamentului European privind riscurile de încălcare a libertății de exprimare și de informare, în Uniunea Europeană și, în special, în Italia [articolul 11 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale] (JO C 104 E, 30.4.2004, p. 1026).

⁽¹¹⁾ Rezoluția Parlamentului European privind aplicarea [articolelor 4 și 5](#) din Directiva 89/552/CEE ("Televiziune fără frontiere"), modificată prin Directiva 97/36/CE, pentru perioada 2001 - 2002 (JO C 193 E, 17.8.2006, p. 117).

(16) Prezenta directivă îmbunătățește respectarea drepturilor fundamentale și se aliniază pe deplin principiilor recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene⁽¹²⁾, în special la [articolul 11](#) din aceasta. În acest sens, prezenta directivă nu ar trebui să împiedice în niciun fel statele membre să aplice propriile norme constituționale în domeniul libertății presei și al libertății de exprimare prin intermediul mass-media.

(17) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze obligațiile ce revin statelor membre în aplicarea Directivei 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice și norme privind serviciile societății informaționale⁽¹³⁾. În consecință, proiectele de măsuri naționale aplicabile serviciilor mass-media audiovizuale la cerere care sunt de natură mai strictă sau mai detaliate decât cele care sunt necesare pentru simpla transpunere

a [Directivei](#) 2007/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007 de modificare a Directivei 89/552/CEE a Consiliului privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune⁽¹⁴⁾ ar trebui să facă obiectul obligațiilor procedurale instituite în temeiul [articolului 8](#) din Directiva 98/34/CE.

(18) [Directiva](#) 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (directivă-cadru)⁽¹⁵⁾ nu aduce atingere, în conformitate cu articolul 1 alineatul (3) din directiva respectivă, măsurilor luate la nivelul Uniunii sau la nivel național care urmăresc obiective de interes general, în special în ceea ce privește reglementarea conținutului și politica audiovizuală.

⁽¹²⁾ JO C 364, 18.12.2000, p. 1.

⁽¹³⁾ JO L 204, 21.7.1998, p. 37.

⁽¹⁴⁾ JO L 332, 18.12.2007, p. 27.

⁽¹⁵⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 33.

(19) Prezenta directivă nu afectează responsabilitatea care revine statelor membre și autorităților acestora cu privire la organizarea - incluzând sistemele de acordare a licențelor de emisie, de autorizare administrativă și impozitare -, finanțarea și conținutul programelor. Prin urmare, nu se aduce atingere independenței evoluției culturale a statelor membre și păstrării diversității culturale în cadrul Uniunii.

(20) Nicio dispoziție a prezentei directive nu ar trebui să oblige sau să încurajeze statele membre să impună noi sisteme de acordare de licențe sau autorizări administrative pentru vreun tip de servicii mass-media audiovizuale.

(21) În sensul prezentei directive, definiția unui serviciu media audiovizual ar trebui să acopere numai serviciile mass-media audiovizuale, transmisii de televiziune sau servicii la cerere, care sunt mijloace de informare în masă, adică serviciile care sunt destinate a fi recepționate de către o proporție semnificativă din publicul larg și care pot avea un impact clar asupra acestuia. Domeniul său de aplicare ar trebui să se limiteze la servicii în sensul definit prin Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și ar trebui, prin urmare, să acopere orice formă de activitate economică, inclusiv activitățile întreprinderilor prestatoare de servicii publice, însă nu ar trebui să acopere activitățile care nu sunt, în esență, economice și care nu sunt în concurență cu difuzarea programelor de televiziune, cum ar fi site-urile private și serviciile constând în furnizarea sau distribuția de conținut audiovizual generat de utilizatori privați în scopul punerii în comun și al schimbului în cadrul comunităților de interes.

(22) În sensul prezentei directive, definiția unui serviciu mass-media audiovizual ar trebui să acopere rolul mass-media de informare, divertisment și educare a publicului larg și ar trebui să includă comunicațiile comerciale audiovizuale, însă ar trebui să excludă orice formă de corespondență privată, precum e-mailurile expediate unui număr limitat de destinatari. Această definiție ar trebui să excludă, de asemenea, toate serviciile al căror scop principal nu reprezintă furnizarea de programe, adică serviciile în cazul cărora orice conținut audiovizual este doar ocazional și nu constituie scopul principal al acestora. Exemplele includ site-uri care conțin doar de manieră auxiliară elemente audiovizuale, cum ar fi elemente grafice animate, scurte spoturi publicitare sau informații legate de un produs sau serviciu care nu este audiovizual. Din aceste motive, jocurile de noroc având drept miză o sumă de bani, inclusiv loteriile, pariurile și alte forme de servicii din domeniul jocurilor de noroc, precum și jocurile online și motoarele de căutare, cu excepția transmisiilor dedicate jocurilor de noroc, ar trebui excluse, de asemenea, din domeniul de aplicare al prezentei directive.

(23) În sensul prezentei directive, termenul "audiovizual" ar trebui să se refere la imagini în mișcare cu sau fără sonor, incluzând astfel filmele mute, dar excluzând serviciile de transmisie audio sau radio. În timp ce scopul principal al unui serviciu mass-media audiovizual este furnizarea de programe, definiția unui astfel de serviciu ar trebui să acopere, de asemenea, conținutul sub formă de text care însoțește programele respective, cum ar fi serviciile de subtitrare și ghidurile electronice ale programelor. Serviciile autonome cu conținut sub formă de text nu ar trebui incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive, ceea ce nu ar trebui să afecteze libertatea statelor membre de a reglementa astfel de servicii la nivel național, în conformitate cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(24) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere se caracterizează prin faptul că sunt "de tipul celor de televiziune", adică se află în concurență cu programele de televiziune pentru captarea aceleiași audiențe, iar natura și mijloacele de acces la serviciul respectiv l-ar îndreptăți pe utilizator să se aștepte în mod rezonabil la o protecție normativă în cadrul domeniului de aplicare al prezentei directive. Având în vedere acest aspect și pentru a preveni discrepanțele în ceea ce privește libera circulație și libera concurență, noțiunea de "program" ar trebui interpretată într-un mod dinamic, ținând cont de evoluțiile înregistrate în difuzarea programelor de televiziune.

(25) Noțiunea de responsabilitate editorială este esențială pentru definirea rolului furnizorului de servicii mass-media și, prin urmare, pentru definirea serviciilor mass-media audiovizuale. Statele membre pot aduce completări suplimentare la definiția responsabilității editoriale, în special în ceea ce privește noțiunea de "control efectiv", cu ocazia adoptării măsurilor de punere în aplicare a prezentei directive. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere cazurilor de exonerare de răspundere instituite prin Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic)⁽¹⁶⁾.

⁽¹⁶⁾ JO L 178, 17.7.2000, p. 1.

(26) În sensul prezentei directive, definiția furnizorului de servicii mass-media ar trebui să excludă persoanele fizice sau juridice care doar transmit programe pentru care răspunderea editorială revine unor terți.

(27) Transmisiunile de televiziune includ în prezent, în particular, televiziunea analogică și digitală, serviciile de difuzare în direct prin internet (live streaming), de transmisie video prin internet (webcasting) și de transmisie defazată de programe video la cerere (near-video-on-demand), în timp ce transmisia video la cerere (video-on-demand), de exemplu, este un serviciu mass-media audiovizual la cerere. În general, pentru transmisiunile sau programele de televiziune care sunt oferite și sub formă de servicii mass-media audiovizuale la cerere de către același furnizor de servicii mass-media, cerințele prezentei directive ar trebui să se considere respectate prin îndeplinirea cerințelor aplicabile transmisiunii de televiziune, adică transmisiunii liniare. Cu toate acestea, în cazul în care sunt oferite în paralel diverse tipuri de servicii, dar care sunt în mod clar servicii separate, prezenta directivă ar trebui să se aplice fiecăruia dintre serviciile în cauză.

(28) Domeniul de aplicare al prezentei directive nu ar trebui să includă versiunile electronice ale ziarelor și revistelor.

(29) Toate caracteristicile unui serviciu media audiovizual prevăzute în definiția acestuia și explicitate la considerentele 21 - 28 ar trebui să fie prezente simultan.

(30) În contextul difuzării programelor de televiziune, noțiunea de vizionare simultană ar trebui să acopere și vizionarea cvasisimultană produsă ca urmare a variațiilor asociate unui scurt decalaj care apare între transmisia și recepția de programe din motive tehnice inerente procesului de transmisie.

(31) Prin prezenta directivă ar trebui să se prevadă o definiție largă a comunicațiilor audiovizuale comerciale, care nu ar trebui să includă, cu toate acestea, anunțurile de interes general și apelurile umanitare difuzate cu titlu gratuit.

(32) În sensul prezentei directive, termenul de "opere europene" se recomandă a fi definit fără a îngreuna posibilitatea statelor membre de a stabili o definiție mai detaliată cu privire la furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor, cu respectarea legislației Uniunii și în spiritul obiectivelor prezentei directive.

(33) Principiul țării de origine ar trebui să fie considerat ca elementul de bază al prezentei directive, întrucât este esențial pentru crearea unei piețe interne. Principiul menționat ar trebui să se aplice tuturor serviciilor mass-media audiovizuale pentru a asigura securitatea juridică pentru furnizorii de servicii mass-media ca bază necesară pentru noi modele de afaceri și pentru furnizarea unor asemenea servicii. Aplicarea principiului menționat este, de

asemenea, esențială pentru a se asigura libera circulație a informației și a programelor audiovizuale în cadrul pieței interne.

(34) Pentru a promova o industrie europeană a audiovizualului puternică, integrată și competitivă și pentru a consolida pluralismul mass-media pe întreg teritoriul Uniunii, un singur stat membru ar trebui să aibă jurisdicție asupra unui furnizor de servicii mass-media audiovizuale, și pluralismul informațiilor ar trebui să reprezinte un principiu fundamental al Uniunii.

(35) Fixarea unui set de criterii practice are rolul de a determina printr-o procedură exhaustivă faptul că numai un singur stat membru deține jurisdicția asupra unui furnizor de servicii mass-media, raportat la furnizarea serviciilor care intră sub incidența prezentei directive. Cu toate acestea, luând în considerare jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și pentru a evita cazurile în care există un vid jurisdicțional, este nevoie să se recurgă la criteriul locului de stabilire în sensul [articolelor 49 - 55](#) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, drept criteriu final în determinarea jurisdicției unui stat membru.

(36) Cerința ca statul membru originar să verifice că transmisiile televizate respectă legislația internă, astfel cum este coordonată de prezenta directivă, este suficientă, din punctul de vedere al legislației Uniunii, pentru a asigura libera circulație a transmisiilor televizate fără a necesita un control secundar din partea statelor membre receptoare, pe baza aceluiași principii. Cu toate acestea, statul membru receptor poate suspenda temporar, în mod excepțional și în anumite condiții, retransmisia programelor de televiziune difuzate.

(37) Restricțiile asupra liberei prestări a serviciilor mass-media audiovizuale la cerere ar trebui să fie posibile numai în conformitate cu condiții și proceduri similare celor deja instituite prin [articolul 3](#) alineatele (4), (5) și (6) din Directiva 2000/31/CE.

(38) Evoluțiile tehnologice, în special în ceea ce privește programele digitale prin satelit, implică faptul că ar trebui adaptate criteriile de subsidiaritate pentru a asigura reglementarea corespunzătoare și punerea în aplicare eficace a acestuia, precum și pentru a acorda actorilor puteri reale asupra conținutului unui serviciu mass-media audiovizual.

(39) Întrucât prezenta directivă privește serviciile oferite publicului larg din Uniune, aceasta ar trebui să se aplice numai în cazul serviciilor mass-media audiovizuale care pot fi recepționate direct sau indirect de publicul din unul sau mai multe state membre cu echipamente standard de consum. Definirea "echipamentelor standard de consum" ar trebui să rămână în sarcina autorităților naționale competente.

(40) Articolele 49 - 55 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene instituie ca drept fundamental libertatea de stabilire. Prin urmare, furnizorii de servicii mass-media ar trebui să aibă, în general, libertatea de a alege statele membre în care doresc să se stabilească. Curtea de Justiție a subliniat, de asemenea, că "tratatul nu interzice niciunei întreprinderi să își exercite libertatea de a presta servicii dacă nu oferă servicii în statul membru în care își are sediul"⁽¹⁷⁾.

⁽¹⁷⁾ Cauza C-56/96, VT4 Ltd/Vlaamse Gemeenschap, Rec., 1997, p. I-3143, punctul 22; cauza C-212/97, Centros/Erhvervs-og Selskabsstyrelsen, Rec., 1999, p. I-1459; a se vedea și Cauza C-11/95, Comisia/Belgia, Rec., 1996, p. I-4115 și cauza C-14/96, Paul Denuit, Rec., 1997, p. I-2785.

(41) Statele membre ar trebui să poată să aplice norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate prin prezenta directivă în cazul furnizorilor de servicii mass-media aflați sub jurisdicția acestora, asigurându-se în același timp că normele respective sunt coerente cu principiile generale ale dreptului Uniunii. Pentru a rezolva situațiile în care un post emițător aflat sub jurisdicția unui stat membru furnizează o emisiune de televiziune care se adresează în întregime sau în majoritate teritoriului unui alt stat membru, soluția corespunzătoare care ține seama de interesele statului membru, fără a pune în discuție corecta aplicare a principiului țării de origine, ar fi de a impune statelor membre să coopereze între ele și, în caz de eludare, codificarea jurisprudenței Curții de Justiție⁽¹⁸⁾, combinată cu o procedură mai eficientă. Noțiunea de norme de interes public general a fost elaborată de Curtea de Justiție în cadrul jurisprudenței sale raportată la [articolele 43](#) și 49 din Tratatul CE (în prezent

articolele 49 și 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene) și include, printre altele, norme privind protecția consumatorilor, protecția minorilor și politicile culturale. Statul membru care solicită cooperarea ar trebui să se asigure că respectivele norme naționale specifice sunt necesare în mod obiectiv, sunt aplicate în mod nediscriminatoriu și sunt proporționale.

⁽¹⁸⁾ Cauza C-212/97, Centros/Erhvervs-og Selskabsstyrelsen, menționată anterior; cauza 33/74, Van Binsbergen/Bestuur van de Bedrijfsvereniging, Rec., 1974, p. 1299; cauza C-23/93, TV 10 SA/Commissariaat voor de Media, Rec., 1994, p. I-4795, punctul 21.

(42) Atunci când evaluează, de la caz la caz, dacă o emisiune transmisă de un furnizor de servicii mass-media stabilit într-un alt stat membru se adresează în întregime sau în mare parte teritoriului său, un stat membru poate să recurgă la indicatori precum originea veniturilor din publicitatea televizată și/sau din abonamente, limba principală a serviciului sau existența unor programe sau comunicări comerciale care vizează în mod specific publicul din statul membru în care sunt recepționate.

(43) În temeiul prezentei directive, fără a aduce atingere aplicării principiului țării de origine, statele membre pot în continuare să ia măsuri care să restricționeze libera circulație în ceea ce privește emisiunile de televiziune, dar numai în condițiile prevăzute în prezenta directivă și urmând procedura stabilită de aceasta. Cu toate acestea, Curtea de Justiție a susținut în mod constant faptul că orice restricție asupra libertății de prestare a serviciilor, cum ar fi orice derogare de la un principiu fundamental din tratat, trebuie interpretată în mod restrictiv⁽¹⁹⁾.

⁽¹⁹⁾ Cauza C-355/98, Comisia/Belgia, Rec., 2000, p. I-1221, punctul 28; cauza C-348/96, Calfa, Rec., 1999, p. I-11, punctul 23.

(44) În cadrul comunicării înaintate Parlamentului European și Consiliului privind o mai bună legislație pentru creștere economică și ocuparea forței de muncă în Uniunea Europeană, Comisia a subliniat necesitatea unei analize atente asupra abordării normative corespunzătoare, în special pentru a stabili dacă pentru sectorul sau problema în cauză este preferabilă legislația sau ar trebui avute în vedere soluții alternative, cum ar fi coreglementarea sau autoreglementarea. În plus, experiența a relevat faptul că atât instrumentele de coreglementare, cât și cele de autoreglementare, puse în aplicare în conformitate cu diversele tradiții juridice ale statelor membre, pot avea un rol important în asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorului. Măsurile destinate să asigure îndeplinirea obiectivelor de interes public în sectorul noilor servicii mass-media audiovizuale sunt mult mai eficace dacă sunt luate cu sprijinul activ al furnizorilor de servicii înșiși. Astfel, autoreglementarea constituie un tip de inițiativă voluntară care permite operatorilor economici, partenerilor sociali, organizațiilor sau asociațiilor neguvernamentale să adopte orientări comune între ele și pentru ele.

Statele membre ar trebui să recunoască, în conformitate cu diversele tradiții juridice proprii, rolul pe care o autoreglementare eficace îl poate avea ca instrument complementar față de mecanismele legislative, judiciare și/sau administrative instituite, precum și contribuția utilă a acestora la îndeplinirea obiectivelor prezentei directive. Cu toate acestea, deși ar putea constitui o metodă complementară de punere în aplicare a anumitor dispoziții ale prezentei directive, autoreglementarea nu ar trebui să constituie un înlocuitor pentru obligațiile legiuitorului național. Coreglementarea asigură, în forma sa minimă, o "legătură juridică" între autoreglementare și legiuitorul național, în conformitate cu tradițiile juridice ale statelor membre. Coreglementarea ar trebui să permită posibilitatea intervenției statului în cazul neîndeplinirii obiectivelor sale. Fără a aduce atingere obligațiilor formale ale statelor membre cu privire la transpunere, prezenta directivă încurajează utilizarea coreglementării și autoreglementării. Aceasta nu ar trebui să constituie o obligație a statelor membre de a institui regimuri de coreglementare și/sau autoreglementare și nici o întrerupere sau un pericol pentru actualele inițiative de coreglementare sau autoreglementare care au fost deja instituite în cadrul statelor membre și care funcționează în mod eficace.

(45) Dat fiind natura specifică a serviciilor mass-media audiovizuale, în special impactul acestor servicii asupra modului în care se formează opinia publică, este esențial pentru utilizatori să cunoască exact persoana responsabilă pentru conținutul acestor servicii. Este, prin urmare, important ca statele membre să se asigure că utilizatorii beneficiază de acces simplu și direct în orice moment la informații privind furnizorul de servicii mass-

media. Fiecare stat membru poate decide asupra detaliilor practice privind modul în care poate fi îndeplinit obiectivul menționat, fără a aduce atingere oricăror alte dispoziții relevante ale legislației Uniunii.

(46) Dreptul persoanelor cu dizabilități și al persoanelor în vârstă de a participa și de a se integra în viața socială și culturală a Uniunii este legat în mod indisolubil de furnizarea de servicii media audiovizuale accesibile. Modalitățile de realizare a accesibilizării includ, fără a se limita la acestea, limbajul semnelor, subtitrarea, audiodescrierea și navigarea prin meniuri care pot fi înțelese ușor.

(47) "Educația în domeniul mass-media" vizează aptitudinile, cunoștințele și înțelegerea care permit consumatorilor să utilizeze mass-media în mod eficient și în condiții de siguranță. Persoanele cu educație în domeniul mass-media pot să efectueze alegeri informate, să înțeleagă natura conținutului și a serviciilor și să profite de întreaga gamă de oportunități oferite de noile tehnologii de comunicație. Aceste persoane sunt în mai mare măsură capabile să se protejeze, atât pe sine, cât și pe familiile lor, față de materialele dăunătoare sau ofensatoare. Prin urmare, ar trebui promovată dezvoltarea educației în domeniul mass-media în toate categoriile sociale, și evoluția acesteia ar trebui urmărită îndeaproape. Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind protecția minorilor și a demnității umane, precum și dreptul la replică în legătură cu competitivitatea industriei europene de servicii de informare audiovizuale și online⁽²⁰⁾ include deja o serie de măsuri posibile pentru promovarea educației în domeniul mass-media, cum ar fi, de exemplu, formarea continuă a profesorilor și a formatorilor, formarea specifică în domeniul internetului destinată copiilor încă de la vârste foarte mici, inclusiv organizarea de sesiuni deschise pentru părinți sau de campanii naționale destinate cetățenilor, care implică toate mediile de comunicații, pentru a furniza informații asupra utilizării responsabile a internetului.

⁽²⁰⁾ JO L 378, 27.12.2006, p. 72.

(48) Stațiile de emisie pot achiziționa drepturi exclusive de emisie pentru transmisia TV de evenimente de mare interes pentru public. Cu toate acestea, este esențială promovarea pluralismului prin diversitatea producțiilor și a programelor de știri în cadrul Uniunii, precum și respectarea principiilor recunoscute prin articolul 11 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(49) Este esențial ca statele membre să poată lua măsuri prin care să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a unor evenimente naționale sau internaționale, de importanță majoră pentru societate, cum ar fi Jocurile Olimpice, Campionatul Mondial de Fotbal și Campionatul European de Fotbal. În acest scop statele membre își rezervă dreptul de a lua măsuri compatibile cu legislația Uniunii pentru a reglementa exercitarea de către emițătorii aflați sub jurisdicția lor a drepturilor de exclusivitate în transmiterea acestor evenimente.

(50) Este necesară existența unor acorduri în cadrul Uniunii pentru a evita potențiala insecuritate juridică și denaturarea mecanismelor pieței, precum și pentru a reconcilia libera circulație a serviciilor de televiziune cu necesitatea de a preveni posibilitatea eludării măsurilor naționale care protejează interesul general legitim.

(51) În mod special, prezenta directivă ar trebui să stabilească prevederi privind exercitarea de către emițători a drepturilor de difuzare exclusive dobândite anterior pentru evenimente considerate de importanță majoră pentru societate într-un stat membru altul decât cel care deține jurisdicția asupra emițătorilor respectivi și, pentru a evita cumpărarea speculativă de drepturi în scopul eludării măsurilor naționale, este necesar ca aceste prevederi să fie incluse în contractele încheiate după publicarea [Directivei](#) 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽²¹⁾, referitoare la evenimente desfășurate după punerea sa în aplicare. Atunci când contractele a căror dată precede publicarea respectivei directive sunt reînnoite, acestea sunt considerate contracte noi.

⁽²¹⁾ JO L 202, 30.7.1997, p. 60.

(52) În sensul prezentei directive, evenimentele de importanță majoră pentru societate ar trebui să îndeplinească anumite criterii, respectiv să fie evenimente de excepție, de interes pentru publicul general din Uniune sau dintr-un anumit stat membru sau dintr-o parte componentă considerabilă a unui stat membru și să fie organizate în

prealabil de către un organizator al evenimentului care are calitatea juridică de a vinde drepturi referitoare la evenimentul respectiv.

(53) În sensul prezentei directive, "televiziune liberă" înseamnă difuzarea pe un canal, public sau comercial, a acelor programe accesibile publicului care nu necesită plata unei taxe suplimentare care să se adauge la modalitățile de finanțare a difuzării programelor care prevalează în fiecare stat membru (cum ar fi taxa de licență și abonamentul corespunzător pachetului de bază într-o anumită rețea de cablu).

(54) Statele membre au dreptul de a impune orice măsuri considerate oportune cu privire la serviciile mass-media audiovizuale provenite din state terțe și care nu se conformează condițiilor stabilite la articolul 2, cu condiția ca acestea să respecte legislația Uniunii și obligațiile internaționale ale Uniunii.

(55) Pentru garantarea libertății fundamentale de a primi informații și a protecției depline și corespunzătoare a intereselor telespectatorilor din Uniune, posturile emițătoare care exercită drepturi exclusive de emisie pentru transmisia TV de evenimente de mare interes pentru public ar trebui să acorde altor posturi dreptul de a folosi scurte extrase pentru programele de știri generale în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii, ținând seama în mod corespunzător de drepturile de exclusivitate. Condițiile respective ar trebui să fie comunicate în timp util înainte ca evenimentul de mare interes pentru public să aibă loc, astfel încât să se acorde celorlalți timp suficient pentru exercitarea dreptului respectiv. Orice emițător ar trebui să poată exercita acest drept și printr-un intermediar, care acționează în mod specific în numele său, de la caz la caz. Astfel de extrase pot fi folosite în transmisiuni difuzate pe întreg teritoriul UE de către orice post, inclusiv posturi cu specific sportiv, și nu ar trebui să depășească nouăzeci de secunde. Dreptul de acces la astfel de extrase scurte ar trebui să se aplice pe baze transfrontaliere numai în cazul în care este necesar. Prin urmare, un emițător ar trebui să solicite mai întâi accesul de la un alt emițător stabilit în același stat membru și care a achiziționat drepturi exclusive asupra evenimentului de mare interes pentru public.

Noțiunea de programe de știri generale nu ar trebui să acopere compilarea de scurte extrase în programele cu scop de divertisment. Principiul țării de origine ar trebui să se aplice atât pentru accesul, cât și pentru transmisia extraselor scurte. În cazuri transfrontaliere, acest lucru înseamnă că diferitele legislații ar trebui să se aplice în mod succesiv. În primul rând, pentru accesul la extrasele scurte, ar trebui să se aplice legislația statului membru în care își are sediul emițătorul care furnizează semnalul inițial (respectiv cel care acordă accesul). Acesta este, de obicei, statul membru în care are loc evenimentul în cauză. În cazul în care un stat membru a instituit un sistem echivalent de acces la evenimentul în cauză, legislația statului membru respectiv ar trebui să se aplice pentru toate situațiile. În al doilea rând, pentru transmisia extraselor scurte ar trebui să se aplice legislația statului membru în care își are sediul emițătorul care transmite respectivele extrase scurte.

(56) Cerințele prezentei directive privind accesul la evenimente de mare interes pentru public pentru scurte reportaje de știri nu ar trebui să aducă atingere [Directivei](#) 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională⁽²²⁾ și convențiilor internaționale relevante în domeniul drepturilor de autor și al drepturilor conexe. Statele membre ar trebui să faciliteze accesul la evenimente de mare interes pentru public acordând acces la semnalul emițătorului în sensul prezentei directive. Cu toate acestea, statele membre pot alege alte mijloace echivalente în sensul prezentei directive. Astfel de mijloace includ, printre altele, acordarea accesului la locul de desfășurare a acestor evenimente înainte de acordarea accesului la semnal. Emițătorii nu ar trebui să fie împiedicați să încheie contracte mai detaliate.

⁽²²⁾ JO L 167, 22.6.2001, p. 10.

(57) Ar trebui să se asigure că practicile furnizorilor de servicii mass-media de a furniza programe televizate de știri cu transmisii în direct, ulterior transmisiei în direct, în modul la cerere pot continua fără a fi necesar să se personalizeze programul individual prin omiterea extraselor scurte. Această posibilitate ar trebui să fie restrânsă la furnizarea la cerere de programe televizate identice transmise de către același furnizor de servicii, astfel încât să nu poată fi utilizată pentru crearea de noi modele de afaceri la cerere pe bază de extrase scurte.

(58) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere sunt diferite de transmisiile de televiziune în ceea ce privește alegerea și controlul pe care le poate exercita utilizatorul, precum și în ceea ce privește impactul pe care îl au acestea asupra societății⁽²³⁾. Acest lucru justifică impunerea de norme mai puțin stricte asupra serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, care ar trebui să se supună doar normelor de bază prevăzute în prezenta directivă.

⁽²³⁾ Cauza C-89/04, Mediakabel BV/Commissariaat voor de Media, Rec., 2005, p. I-4891.

(59) Prezența conținutului dăunător în serviciile mass-media audiovizuale este o preocupare a legiuitorilor, a industriei media și a părinților. Vor exista, de asemenea, noi provocări, în special în legătură cu noi platforme și noi produse. Prin urmare, sunt necesare norme pentru protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor, precum și a demnității umane în toate serviciile mass-media audiovizuale, inclusiv în comunicațiile audiovizuale comerciale.

(60) Măsurile luate pentru protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și a demnității umane ar trebui să fie atent corelate cu dreptul fundamental la libertatea de expresie, astfel cum a fost stabilit în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Scopul unor astfel de măsuri, cum ar fi utilizarea numerelor personale de identificare (coduri PIN), a sistemelor de filtrare sau a etichetării, ar trebui, astfel, să fie acela de a asigura un nivel adecvat de protecție a dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și a demnității umane, în special în ceea ce privește serviciile mass-media audiovizuale la cerere. Recomandarea privind protecția minorilor și a demnității umane și dreptul la replică a recunoscut deja importanța sistemelor de filtrare și a etichetării și a inclus un număr de posibile măsuri în beneficiul minorilor, cum ar fi furnizarea în mod sistematic pentru utilizatori, atunci când se abonează la un furnizor de acces, a unui sistem de filtrare eficace, care poate fi actualizat și ușor de folosit, sau dotarea cu sisteme de filtrare automată a accesului la serviciile destinate în mod specific copiilor.

(61) Furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția statelor membre ar trebui să fie supuși, în orice caz, interdicției diseminării pornografiei infantile, în conformitate cu dispozițiile [Deciziei-cadru](#) 2004/68/JAI a Consiliului din 22 decembrie 2003 privind combaterea exploatarei sexuale a copiilor și a pornografiei infantile⁽²⁴⁾.

⁽²⁴⁾ JO L 13, 20.1.2004, p. 44.

(62) Niciuna dintre dispozițiile prezentei directive care privesc protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și protecția demnității umane nu impune cu necesitate punerea în aplicare a măsurilor luate pentru protejarea acestor interese prin verificarea prealabilă a serviciilor mass-media audiovizuale de către organisme publice.

(63) Coordonarea este necesară pentru a facilita inițierea și desfășurarea activității de către persoane și industrii producătoare de programe având obiective culturale.

(64) Cerințele minime privind toate transmisiile de televiziune, publice și private, în cadrul Uniunii, pentru producțiile audiovizuale europene, au reprezentat un mijloc de promovare a producției, a producției independente și distribuției în industriile menționate anterior și sunt complementare altor instrumente deja existente sau care urmează a fi propuse în favoarea atingerii aceluiași obiectiv.

(65) În consecință, este important să fie promovate piețe cu o dimensiune suficient de mare pentru a permite producțiilor de televiziune din statele membre să își recupereze investițiile necesare nu numai prin stabilirea unor reglementări comune care să deschidă piețele naționale, ci și prin asigurarea pentru producțiile europene, acolo unde este posibil și prin mijloace adecvate, a unei proporții majoritare în cuprinsul transmisiilor de televiziune ale tuturor statelor membre. Pentru a permite monitorizarea implementării acestor reglementări și atingerea obiectivelor, statele membre ar trebui să înainteze Comisiei un raport privind aplicarea proporțiilor rezervate operelor europene și producțiilor independente la care se face referire în prezenta directivă. Pentru calcularea acestor proporții, se recomandă luarea în considerare a situației specifice din Grecia și Portugalia. Comisia ar trebui să informeze celelalte state membre asupra acestor rapoarte, care să fie însoțite, acolo unde este cazul, de

un aviz care să ia în considerare cu precădere progresul înregistrat în comparație cu anii anteriori, proporția de premiere în cadrul programelor difuzate, circumstanțele specifice noilor posturi de emisie și situația specială a țărilor cu o capacitate redusă de producție audiovizuală sau cu limbi de circulație restrânsă.

(66) Găsirea unor instrumente și proceduri adecvate, în conformitate cu legislația Uniunii, este importantă pentru a promova punerea în aplicare a obiectivelor prezentei directive din perspectiva adoptării unor măsuri adecvate, menite să încurajeze activitatea și dezvoltarea producției și distribuției audiovizuale europene, în special în țările cu o capacitate de producție redusă și cu limbi de circulație restrânsă.

(67) Proporțiile acordate operelor europene trebuie atinse luând în considerare realitățile economice. În consecință, un sistem progresiv este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

(68) Angajamentul în favoarea menținerii unei anumite proporții de programe difuzate rezervate producțiilor independente, realizate de producători independenți de posturile de televiziune, va stimula noi surse de producție de televiziune, mai ales crearea de întreprinderi mici și mijlocii. Aceasta va oferi noi oportunități și posibilități de manifestare pentru talentele creative, pentru profesiile culturale și pentru angajații din domeniul cultural.

(69) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere pot fi considerate a avea potențialul de a înlocui parțial transmisiile de televiziune. În consecință, acestea ar trebui să promoveze, dacă este posibil, producția și distribuția de opere europene și să contribuie astfel în mod activ la promovarea diversității culturale. Un astfel de sprijin pentru producțiile europene ar putea, de exemplu, să ia forma unor contribuții financiare din partea acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene, a acordării pentru operele europene a unui procent minim în cadrul cataloagelor video la cerere sau a prezentării sub o formă atractivă a operelor europene în cadrul ghidurilor electronice ale programelor. Ar fi important să se efectueze în mod periodic o reexaminare a aplicării dispozițiilor privind promovarea operelor europene de către servicii mass-media audiovizuale. În cadrul rapoartelor prevăzute în prezenta directivă, statele membre ar trebui să țină seama, de asemenea, în special de contribuția financiară a acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene, cota deținută de operele europene în cadrul catalogului de servicii mass-media audiovizuale și în cadrul consumului efectiv al utilizatorilor în ceea ce privește operele europene oferite de serviciile respective.

(70) La punerea în aplicare a articolului 16, statele membre ar trebui să încurajeze stațiile de emisie să includă un procent corespunzător de coproducții europene sau de producții europene de origine străină.

(71) La definirea sintagmei "producători independenți de stațiile de emisie", menționată la articolul 17, statele membre ar trebui să ia în considerare, în principal, criteriile cum ar fi proprietarii societății producătoare, volumul de programe furnizate aceleiași stații de emisie și titularii de drepturi secundare.

(72) Canalele care transmit într-o limbă alta decât cea a statelor membre nu intră sub incidența articolelor 16 și 17 din prezenta directivă. Cu toate acestea, atunci când una sau mai multe limbi din această categorie ocupă o parte substanțială a timpului de emisie al canalului, fără însă a-l ocupa integral, articolele 16 și 17 nu ar trebui să se aplice porțiunii respective din timpul de emisie.

(73) Planuri naționale de asistență pentru producțiile europene pot fi aplicate în măsura în care acestea se conformează legislației Uniunii.

(74) Obiectivul sprijinirii producției audiovizuale în Europa poate fi urmărit de către statele membre în interiorul cadrului de organizare a serviciilor mass-media audiovizuale de difuzare, printre altele prin definirea unei misiuni de interes public pentru anumiți furnizori de servicii mass-media, inclusiv obligația de a contribui substanțial la investițiile în producția europeană.

(75) Furnizorii de servicii mass-media, realizatorii, producătorii, autorii de programe și alți experți ar trebui să fie încurajați să dezvolte concepte și strategii mai detaliate pentru dezvoltarea filmelor de ficțiune europene adresate unei audiențe internaționale.

(76) Este important să se asigure transmisia producțiilor cinematografice în perioade stabilite de comun acord între titularii drepturilor de difuzare și furnizorii de servicii mass-media.

(77) Chestiunea alocării unor intervale orare diferite pentru fiecare difuzare a unei opere cinematografice trebuie rezolvată în principal prin acorduri între părțile interesate sau profesioniștii interesați.

(78) Pentru a permite o politică activă în sprijinul unei anumite limbi, statele membre își păstrează libertatea de a stabili reglementări mai detaliate sau mai stricte în special pe baza criteriilor de limbă, atâta timp cât reglementările respective sunt în conformitate cu legislația Uniunii și mai ales nu sunt aplicabile retransmisiei programelor difuzate originare din alte state membre.

(79) Disponibilitatea serviciilor mass-media audiovizuale la cerere mărește posibilitatea de alegere a consumatorului. Astfel, nu se justifică și nu are sens din punct de vedere tehnic impunerea de norme detaliate care să reglementeze comunicațiile comerciale audiovizuale pentru serviciile mass-media audiovizuale la cerere. Cu toate acestea, toate comunicațiile comerciale audiovizuale ar trebui să respecte nu doar normele de identificare, ci și un set minim de norme calitative pentru îndeplinirea unor obiective clare de ordine publică.

(80) Astfel cum a fost recunoscut de Comisie în cadrul Comunicării interpretative privind anumite aspecte ale dispozițiilor privind publicitatea din cadrul directivei "Televiziune fără frontiere"⁽²⁵⁾, dezvoltarea de noi tehnici de publicitate și de strategii inovative de comercializare a creat noi oportunități eficace pentru comunicații comerciale audiovizuale în serviciile tradiționale de emisie, permițându-le o concurență potențial mai bună într-un mediu echitabil cu inovațiile în domeniul serviciilor la cerere.

⁽²⁵⁾ JO C 102, 28.4.2004, p. 2.

(81) Evoluțiile în domeniul comercial și tehnologic oferă utilizatorilor o mai mare posibilitate de alegere și o mai mare responsabilitate în utilizarea serviciilor mass-media audiovizuale. Pentru a rămâne proporțională în raport cu obiectivele de interes general, reglementarea trebuie să permită un anumit grad de flexibilitate față de transmisiile de televiziune. Principiul separării ar trebui să fie limitat la publicitatea televizată și teleshopping, și poziționarea produsului (product placement) ar trebui permisă în anumite împrejurări, cu excepția cazului în care un stat membru decide altfel. Cu toate acestea, în cazurile în care poziționarea ia forma publicității mascate, aceasta ar trebui interzisă. Principiul separării nu ar trebui să împiedice utilizarea de noi tehnici de publicitate.

(82) Pe lângă practicile aflate sub incidența prezentei directive, [Directiva](#) 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori⁽²⁶⁾ se aplică în cazul practicilor comerciale neloiale, cum ar fi publicitatea înșelătoare și agresivă care apare în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale. În plus, [Directiva](#) 2003/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind armonizarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în materie de publicitate și sponsorizare în favoarea produselor din tutun⁽²⁷⁾, care interzice publicitatea și sponsorizarea pentru țigări și alte produse pe bază de tutun în presa scrisă, în cadrul serviciilor societății informaționale și al programelor radio, nu ar trebui să aducă atingere prezentei directive, având în vedere caracteristicile speciale ale serviciilor media audiovizuale. [Articolul 88](#) alineatul (1) din [Directiva](#) 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman⁽²⁸⁾, care interzice publicitatea destinată publicului larg pentru anumite medicamente, se aplică, astfel cum se prevede la alineatul (5) al articolului respectiv și fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 21 din prezenta directivă. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor [Regulamentului](#) (CE) nr. 1924/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind mențiunile nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare⁽²⁹⁾.

⁽²⁶⁾ JO L 149, 11.6.2005, p. 22.

⁽²⁷⁾ JO L 152, 20.6.2003, p. 16.

⁽²⁸⁾ JO L 311, 28.11.2001, p. 67.

⁽²⁹⁾ JO L 404, 30.12.2006, p. 9.

(83) Pentru a asigura protecția completă și eficientă a intereselor consumatorilor în calitatea lor de public de televiziune, este esențial ca publicitatea prin televiziune să se conformeze unui set de reglementări și standarde minime și ca statele membre să își poată rezerva dreptul de a stabili reglementări mai detaliate sau mai stricte, iar în anumite împrejurări să stabilească condiții diferite pentru posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor.

(84) Statele membre, acordând considerația cuvenită legislației Uniunii, în cazul programelor difuzate numai pe teritoriul național care nu pot fi recepționate, direct sau indirect, într-unul din statele membre, ar trebui să aibă libertatea de a stabili condiții diferite pentru inserarea publicității și limite diferite ale volumului de publicitate pentru a sprijini programele respective.

(85) Având în vedere posibilitățile sporite de care dispun telespectatorii pentru a evita publicitatea prin utilizarea de noi tehnologii, cum ar fi aparatele digitale personale de înregistrare video și o mai mare posibilitate de alegere a posturilor, nu se justifică o reglementare detaliată asupra introducerii de spoturi publicitare în scopul protecției telespectatorilor. Volumul orar de publicitate admisă nu ar trebui să crească, iar prezenta directivă ar trebui să acorde o flexibilitate emițătorilor față de introducerea acesteia acolo unde nu prejudiciază în mod nejustificat integritatea programelor.

(86) Prezenta directivă este destinată să garanteze caracterul specific al televiziunii europene, care favorizează introducerea publicității între programe, limitând astfel posibilele întreruperi ale operelor cinematografice și ale filmelor realizate pentru televiziune, precum și întreruperi ale anumitor categorii de programe care necesită o protecție specială.

(87) O limită de 20 % ar trebui prevăzută pentru spoturile publicitare și de teleshopping pe oră, care se aplică și în perioada de audiență maximă. Noțiunea de spot publicitar de televiziune trebuie să fie înțeleasă ca publicitate televizată, în sensul articolului 1 alineatul (1) litera (i), cu o durată ce nu depășește douăsprezece minute.

(88) Este necesar să fie interzisă orice formă de comunicare comercială audiovizuală care promovează țigările și alte produse din tutun, inclusiv comunicare comercială audiovizuală care, deși nu menționează direct produsul din tutun, încearcă să eludeze interdicția comunicării comerciale audiovizuale privind țigările și alte produse din tutun folosind mărci, simboluri sau alte caracteristici distinctive ale produselor din tutun sau întreprinderi comerciale ale căror activități cunoscute sau principale includ producția sau vânzarea acestor produse.

(89) De asemenea, este necesar să fie interzisă orice formă de comunicare comercială audiovizuală pentru produse medicamentose și tratamente medicale disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statele membre sub a căror jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media și să fie prevăzute criterii stricte privind publicitatea prin televiziune a produselor alcoolice.

(90) Comunicațiile comerciale audiovizuale mascate (publicitatea mascată) reprezintă o practică interzisă de prezenta directivă, datorită efectului negativ al acestora asupra consumatorilor. Interzicerea comunicațiilor comerciale audiovizuale mascate nu ar trebui să includă și poziționarea legitimă de produse prevăzută în cadrul prezentei directive, în cazul căreia telespectatorul este informat în mod corespunzător asupra existenței unei poziționări de produs. Acest lucru se poate realiza prin semnalarea poziționării produsului în cadrul unui anumit program, de exemplu, prin intermediul unei sigle neutre.

(91) Poziționarea de produse este o realitate în operele cinematografice și audiovizuale realizate pentru televiziune. În vederea asigurării unui mediu concurențial echitabil și a sporirii, în acest mod, a competitivității industriei media europene, norme privind poziționarea de produse sunt necesare. Definiția poziționării de produse prevăzută în prezenta directivă ar trebui să acopere orice formă de comunicații comerciale audiovizuale constând în includerea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia sau menționarea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia, astfel încât acesta să fie prezentat în cadrul unui program, în schimbul unei plăți sau retribuții similare. Furnizarea de bunuri sau servicii cu titlu gratuit, cum ar fi recuzita sau premiile, ar trebui considerată drept caz de poziționare de produse numai dacă valoarea bunurilor sau a serviciilor implicate este semnificativă. Poziționarea de produse ar trebui să se supună acelorași norme și restricții calitative care se aplică și în cazul comunicațiilor audiovizuale comerciale. Criteriul decisiv care face distincția între sponsorizare și poziționare de produse este

faptul că, în cazul poziționării de produse, trimiterea la un produs este înglobată în acțiunea unui program, motiv pentru care, în definiția de la articolul 1 alineatul (1) litera (m), este cuprinsă sintagma "în cadrul". Pe de altă parte, menționarea sponsorului poate avea loc pe parcursul unui program, dar nu face parte din subiect.

(92) Poziționarea de produse ar trebui, în principiu, să fie interzisă. Cu toate acestea, sunt acceptabile derogări pentru anumite genuri de programe, pe baza unei liste pozitive. Ar trebui acordată statelor membre opțiunea de retragere de la aceste derogări, în totalitate sau parțial, de exemplu, prin permiterea poziționării de produse doar în programele care nu au fost produse exclusiv în statul membru respectiv.

(93) Mai mult, sponsorizarea și poziționarea de produse ar trebui să fie interzise în cazul în care influențează conținutul programelor în asemenea măsură, încât să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media. Aceasta este situația în ceea ce privește poziționarea tematică.

(94) În conformitate cu obligațiile impuse statelor membre prin Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, acestea sunt responsabile pentru punerea în aplicare efectivă a prezentei directive. Statele membre au libertatea de a alege instrumentele potrivite în conformitate cu propriile tradiții juridice și structuri stabilite și, în special, să își organizeze propriile organisme independente de reglementare pentru a putea pune în aplicare prezenta directivă în mod imparțial și transparent. Mai precis, instrumentele alese de către statele membre ar trebui să contribuie la promovarea pluralismului mass-media.

(95) Este necesară o strânsă cooperare între organismele de reglementare competente ale statelor membre și Comisie pentru a asigura aplicarea corectă a prezentei directive. De asemenea, este deosebit de importantă o strânsă cooperare între statele membre și între organismele lor de reglementare cu privire la impactul pe care emițătorii având sediul într-un stat membru îl pot avea asupra unui alt stat membru. În cazul în care legislația națională prevede proceduri de eliberare a licențelor și dacă sunt vizate mai multe state membre, este de preferat să se realizeze contacte între organismele de reglementare respective înainte de eliberarea unor astfel de licențe. Cooperarea respectivă ar trebui să acopere toate domeniile reglementate prin prezenta directivă.

(96) Este necesar să se specifice cu claritate faptul că activitățile de autopromovare reprezintă o formă specifică de publicitate în cadrul căreia emițătorul își promovează propriile produse, servicii, programe sau canale. În special, avanpremierele cuprinzând fragmente din programe ar trebui privite ca programe în sine.

(97) Timpul de emisie zilnic consacrat anunțurilor difuzate de către producător în legătură cu propriile sale programe și cu produse auxiliare derivate direct din acestea, sau consacrat anunțurilor din partea serviciilor publice și solicitărilor de ajutor umanitar, difuzate gratuit, nu ar trebui să fie inclus în timpul de emisie zilnic sau pe ore care poate fi consacrat publicității sau teleshoppingului.

(98) Pentru a evita denaturări ale concurenței, prezenta derogare ar trebui să se limiteze la anunțuri privind produsele care îndeplinesc în mod simultan dubla condiție de a fi auxiliare și derivate direct din programele respective. Termenul "auxiliare" desemnează produsele al căror scop este să permită publicului spectator să beneficieze în mod optim de programe sau să interacționeze cu acestea.

(99) În vederea dezvoltării teleshoppingului, activitate importantă din punct de vedere economic pentru toți operatorii de cablu și adevărată nișă de desfacere a bunurilor și serviciilor în cadrul Uniunii, este esențială asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor prin elaborarea unor standarde adecvate care să reglementeze forma și conținutul acestor emisiuni.

(100) Este important pentru autoritățile naționale de resort, în monitorizarea modului de aplicare a prevederilor relevante, să se poată face distincția, în cazul canalelor care nu sunt dedicate în exclusivitate teleshoppingului, între timpul de emisie consacrat spoturilor de teleshopping, spoturilor publicitare și altor forme de publicitate, pe de o parte, și ferestrele de difuzare consacrate teleshoppingului, pe de altă parte. În consecință, este necesar și suficient ca fiecare fereastră de difuzare să fie clar identificată, prin mijloace optice și acustice, cel puțin la începutul și la sfârșitul acesteia.

(101) Prezenta directivă ar trebui să se aplice canalelor dedicate în exclusivitate teleshoppingului sau autopromovării și care nu conțin elemente de program convenționale cum ar fi știri, evenimente sportive, filme, documentare și filme artistice, numai în sensul prezentei directive și fără să aducă atingere includerii unor astfel de canale în domeniul de aplicare al altor instrumente ale Uniunii.

(102) Deși posturile de televiziune sunt în mod normal obligate să garanteze faptul că programele prezintă corect fapte și evenimente, totuși este important ca acestora să li se impună obligații specifice referitoare la dreptul la replică sau la despăgubirile echivalente, astfel încât orice persoană ale cărei interese legitime au fost lezate printr-o afirmație făcută în cadrul unui program de televiziune să își poată exercita efectiv acest drept sau să beneficieze de despăgubiri.

(103) Dreptul la replică este o cale de atac adecvată emisiunilor de televiziune și poate fi aplicat și în mediul online. Recomandarea privind protecția minorilor și a demnității umane și dreptul la replică include deja orientările corespunzătoare pentru punerea în aplicare a unor măsuri în cadrul dreptului sau practicilor naționale, astfel încât să se asigure în suficientă măsură dreptul la replică sau alte căi de atac echivalente față de mass-media în format online.

(104) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume instituirea unui spațiu fără frontiere interne pentru serviciile mass-media audiovizuale, asigurându-se totodată un nivel ridicat de protecție a obiectivelor de interes general, în special protecția minorilor și a demnității umane, precum și promovarea drepturilor persoanelor cu dizabilități, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, având în vedere amploarea și efectele prezentei directive, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

(105) Prezenta directivă nu aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în legislația națională a directivelor menționate în anexa I partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Capitolul I

Definiții

Articolul 1

(1) În sensul prezentei directive:

(a) *"serviciu mass-media audiovizual" înseamnă:*

(i) un serviciu astfel cum este definit la [articolele 56 și 57 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene](#), scopul principal al serviciului respectiv sau al unei secțiuni dissociabile a acestuia fiind furnizarea de programe, sub responsabilitatea editorială a unui furnizor de servicii mass-media, către publicul larg, în scop informativ, de divertisment sau educativ, prin rețele de comunicații electronice în înțelesul [articolului 2 litera \(a\) din Directiva 2002/21/CE](#); un astfel de serviciu mass-media audiovizual reprezintă fie o transmisie de televiziune, astfel cum este definită la litera (e) de la prezentul alineat, fie un serviciu mass-media audiovizual la cerere, astfel cum este definit la litera (g) de la prezentul alineat;

(ii) comunicări comerciale audiovizuale;

(aa) "serviciu de platformă de partajare a materialelor video" înseamnă un serviciu astfel cum este definit la [articolele 56 și 57 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene](#), scopul principal al serviciului respectiv

sau al unei secțiuni dissociabile a acestuia sau o funcționalitate esențială a acestuia fiind furnizarea către publicul larg de programe, de materiale video generate de utilizatori, sau de ambele, în scop informativ, de divertisment sau educativ, pentru care furnizorul platformei de partajare a materialelor video nu are responsabilitate editorială, prin rețele de comunicații electronice în înțelesul articolului 2 litera (a) din Directiva 2002/21/CE, și a căror organizare este stabilită de către furnizorul platformei de partajare a materialelor video, inclusiv prin mijloace automate sau algoritmi, în special prin afișare, marcare și secvenționare;

(b) "program" înseamnă o serie de imagini în mișcare cu sau fără sunet care constituie un element distinct, indiferent de lungimea acestuia, în cadrul unei grile sau al unui catalog realizat de un furnizor de servicii mass-media, inclusiv filme artistice de lung metraj, videoclipuri, evenimente sportive, comedii de situație, documentare, programe pentru copii, precum și filme și seriale pentru televiziune;

(ba) "material video generat de utilizator" înseamnă o serie de imagini în mișcare cu sau fără sunet care constituie un element distinct, indiferent de lungimea acestuia, care este creat de un utilizator și este încărcat pe o platformă de partajare a materialelor video de către utilizatorul respectiv sau de către orice alt utilizator;

(bb) "decizie editorială" înseamnă o decizie luată în mod periodic în scopul exercitării responsabilității editoriale și în legătură cu funcționarea de zi cu zi a serviciului mass-media audiovizual;

(c) "responsabilitate editorială" înseamnă exercitarea unui control efectiv asupra selecționării programelor și asupra organizării acestora fie într-o grilă cronologică, în cazul transmisiilor de televiziune, fie într-un catalog, în cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere. Responsabilitatea editorială nu implică în mod necesar o răspundere juridică în conformitate cu legislația națională pentru conținutul serviciilor furnizate;

(d) "furnizor de servicii mass-media" înseamnă persoana fizică sau juridică având responsabilitate editorială pentru alegerea conținutului audiovizual al serviciului mass-media audiovizual și care stabilește modul de organizare a acestuia;

(da) "furnizor de platformă de partajare a materialelor video" înseamnă persoana fizică sau juridică ce oferă un serviciu de platformă de partajare a materialelor video;

(e) "transmisie de televiziune" sau "difuzare de televiziune" (adică un serviciu mass-media audiovizual liniar) înseamnă un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media pentru vizionarea simultană de programe pe baza unei grile de programe;

(f) "stație de emisie" înseamnă un furnizor de servicii mass-media în domeniul transmisiilor de televiziune;

(g) "serviciu mass-media audiovizual la cerere" (adică un serviciu mass-media audiovizual neliniar) înseamnă un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media pentru vizionarea de programe la momentul ales de utilizator și la cererea individuală a acestuia, pe baza unui catalog de programe selecționate de furnizorul de servicii mass-media;

(h) "comunicare comercială audiovizuală" înseamnă imagini cu sau fără sunet care sunt destinate să promoveze, direct sau indirect, bunurile, serviciile sau imaginea unei persoane fizice sau juridice care desfășoară o activitate economică; imaginile respective însoțesc sau sunt incluse într-un program sau într-un material video generat de utilizator în schimbul unei plăți sau retribuiții similare sau în scopul autopromovării. Formele de comunicare comercială audiovizuală includ, printre altele, publicitatea televizată, sponsorizarea, teleshoppingul și plasarea de produse;

(i) "publicitatea televizată" înseamnă orice formă de anunț difuzat fie în schimbul unei plăți, fie al unei retribuiții similare sau difuzat în scopuri autopromotionale de către o întreprindere publică sau privată sau de către o persoană fizică în legătură cu o activitate comercială, ramură de activitate, meserie sau profesie pentru a promova furnizarea de bunuri și servicii, inclusiv bunuri imobiliare, drepturi și obligații, în schimbul unei plăți;

(j) "comunicație audiovizuală cu conținut comercial mascat" înseamnă reprezentarea prin cuvinte sau imagini a bunurilor, a serviciilor, a numelui, a mărcii sau a activităților unui producător de bunuri sau furnizor de servicii în cadrul programelor, în cazul în care o astfel de reprezentare este destinată de către furnizorul de servicii mass-media unor scopuri publicitare și poate induce în eroare publicul cu privire la natura sa. Astfel de reprezentări se consideră intenționate mai ales atunci când se fac în schimbul unei plăți sau al unei retribuiții similare;

(k) *"sponsorizare" înseamnă orice contribuție la finanțarea de servicii mass-media audiovizuale, de servicii de platformă de partajare a materialelor video, de materiale video generate de utilizatori sau de programe, efectuată de întreprinderi publice sau private sau de persoane fizice neangajate în activități de furnizare de servicii mass-media audiovizuale sau de servicii de platformă de partajare a materialelor video sau în realizarea de opere audiovizuale, în vederea promovării numelui, a mărcii, a imaginii, a activității sau a produselor proprii;*

(l) "teleshopping" înseamnă oferta directă transmisă publicului în vederea furnizării de bunuri sau servicii, inclusiv bunuri imobiliare, drepturi și obligații, în schimbul unei plăți;

(m) *"plasare de produse" înseamnă orice formă de comunicare comercială audiovizuală constând în includerea sau în menționarea unui produs, a unui serviciu sau a mărcilor acestora, prin inserarea în cadrul unui program sau al unui material video generat de utilizator, în schimbul unei plăți sau retribuiții similare;*

(n) "opere europene" înseamnă:

(i) opere provenind din statele membre;

(ii) opere provenind din state europene terțe - părți la Convenția europeană privind televiziunea transfrontalieră a Consiliului Europei și care îndeplinesc condițiile de la alineatul (3);

(iii) opere coproduse în cadrul unor acorduri privind sectorul audiovizual încheiate între Uniune și state terțe și care îndeplinesc condițiile prevăzute în fiecare dintre acordurile respective.

(2) Dispozițiile de la alineatul (1) litera (n) punctele (ii) și (iii) se aplică numai în cazul operelor provenind din statele membre care nu fac obiectul unor măsuri discriminatorii în țările terțe în cauză.

(3) Operele menționate la alineatul (1) litera (n) punctele (i) și (ii) sunt opere realizate în cea mai mare parte cu contribuția unor autori și lucrători rezidenți într-unul sau mai multe dintre statele menționate de respectivele dispoziții, cu condiția ca acestea să îndeplinească una dintre următoarele trei condiții:

(i) sunt realizate de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective;

(ii) producția operelor este supervizată și controlată efectiv de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective;

(iii) contribuția coproducătorilor din statele respective la costurile totale ale coproducției este preponderentă, iar coproducția nu este controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara statelor respective.

(4) Operele care nu sunt opere europene în sensul alineatului (1) litera (n), dar care sunt realizate în cadrul unor acorduri bilaterale de coproducție încheiate între state membre și țări terțe, sunt considerate ca fiind opere europene, cu condiția ca un procent majoritar din totalul costurilor de producție să fie acoperit de către coproducătorii din Uniune și ca producția să nu fie controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara teritoriului statelor membre.

Capitolul II

Dispoziții generale privind serviciile mass-media audiovizuale

Articolul 2

(1) Fiecare stat membru se asigură că toate serviciile mass-media audiovizuale transmise de către furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția sa respectă normele sistemului juridic aplicabil serviciilor mass-media audiovizuale destinate publicului din statul membru respectiv.

(2) În sensul prezentei directive, furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția unui stat membru sunt oricare dintre următorii:

(a) cei care sunt stabiliți în statul membru respectiv, în conformitate cu alineatul (3); sau

(b) cei care intră sub incidența alineatului (4).

(3) În sensul prezentei directive, un furnizor de servicii mass-media este considerat ca fiind stabilit într-un stat membru în următoarele cazuri:

(a) furnizorul de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, iar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se iau în statul membru respectiv;

(b) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, dar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se adoptă într-un alt stat membru, se consideră că furnizorul de servicii mass-media este stabilit în statul membru în care activează o parte considerabilă a forței de muncă implicate în activitățile legate de programele furnizate de serviciul mass-media audiovizual. În cazul în care o parte considerabilă a forței de muncă implicate în activități legate de programele furnizate de serviciul mass-media audiovizual își desfășoară activitatea în fiecare dintre statele membre respective, se consideră că furnizorul de servicii mass-media este stabilit în statul membru în care are sediul principal. În cazul în care o parte considerabilă a forței de muncă implicate în activități legate de programele furnizate de serviciul mass-media audiovizual nu își desfășoară activitatea în niciunul dintre statele membre respective, se consideră că furnizorul de servicii mass-media este stabilit în statul membru în care și-a început pentru prima oară activitatea, în conformitate cu dreptul statului membru respectiv, cu condiția să mențină o legătură stabilă și efectivă cu economia statului membru respectiv;

(c) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, dar deciziile privind serviciul mass-media audiovizual se iau într-un stat terț sau viceversa, acesta se consideră a fi stabilit în statul membru respectiv, cu condiția ca o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale să își desfășoare activitatea în respectivul stat membru.

(4) Furnizorii de servicii mass-media care nu intră sub incidența dispozițiilor alineatului (3) se consideră a se afla sub jurisdicția unui stat membru în următoarele cazuri:

(a) utilizează o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru respectiv;

(b) nu utilizează o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru respectiv, dar utilizează, cu toate acestea, o capacitate de satelit aparținând statului membru respectiv.

(5) În cazul în care nu se poate stabili statul membru competent în conformitate cu alineatele (3) și (4), statul membru competent se consideră acela în care este stabilit furnizorul de servicii mass-media, în sensul articolelor 49 - 55 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(5a) Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media informează autoritățile și/sau organismele naționale de reglementare competente cu privire la orice schimbare care ar putea afecta stabilirea jurisdicției în conformitate cu alineatele (2), (3) și (4).

(5b) Statele membre întocmesc și păstrează o listă actualizată a furnizorilor de servicii mass-media aflați în jurisdicția lor și precizează criteriile pe care se întemeiază jurisdicția lor, dintre criteriile stabilite la alineatele (2)-(5). Statele membre transmit Comisiei respectiva listă, inclusiv eventualele actualizări ale acesteia.

Comisia se asigură că listele respective sunt puse la dispoziție într-o bază de date centralizată. În caz de neconcordanțe între liste, Comisia contactează statele membre în cauză pentru a găsi o soluție. Comisia se asigură că autoritățile și/sau organismele naționale de reglementare au acces la această bază de date. Comisia pune informațiile din baza de date la dispoziția publicului.

(5c) În cazul în care, în aplicarea articolului 3 sau 4, statele membre în cauză nu ajung la un acord cu privire la statul membru care are jurisdicție, respectivele state membre aduc acest lucru la cunoștința Comisiei, fără întârzieri nejustificate. Comisia poate solicita Grupului autorităților europene de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale (ERGA) să emită un aviz cu privire la această chestiune în conformitate cu articolul 30b alineatul (3) litera (d). ERGA emite un astfel de aviz în termen de 15 zile lucrătoare de la transmiterea solicitării Comisiei. Comisia informează Comitetul de contact instituit prin articolul 29 în mod corespunzător.

Atunci când Comisia adoptă o decizie în temeiul articolului 3 alineatul (2) sau (3) ori al articolului 4 alineatul (5), aceasta decide, de asemenea, cu privire la statul membru care are jurisdicție.

(6) Prezenta directivă nu se aplică în cazul serviciilor media audiovizuale destinate exclusiv recepționării în state terțe și care nu sunt recepționate direct sau indirect cu echipamente standard de consum dintr-unul sau mai multe state membre.

Articolul 3

(1) Statele membre garantează libertatea de recepționare și nu restricționează retransmisia pe teritoriul lor a serviciilor mass-media audiovizuale provenind din alte state membre din motive care se încadrează în domeniile coordonate de prezenta directivă.

(2) Un stat membru poate deroga provizoriu de la alineatul (1) de la prezentul articol în cazul în care un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media aflat în jurisdicția altui stat membru încalcă manifest, serios și grav articolul 6 alineatul (1) litera (a) sau articolul 6a alineatul (1) sau aduce atingere ori prezintă un risc serios și grav de a aduce atingere sănătății publice.

Derogarea menționată la primul paragraf este supusă următoarelor condiții:

(a) în cursul ultimelor 12 luni, furnizorul de servicii mass-media a fost, de cel puțin două ori, autorul unuia sau mai multora dintre comportamentele descrise la primul paragraf;

(b) statul membru în cauză a notificat în scris furnizorului de servicii mass-media, statului membru care are jurisdicție asupra furnizorului respectiv și Comisiei presupusele încălcări și măsurile proporționale pe care intenționează să le ia în cazul în care orice astfel de încălcare se repetă;

(c) statul membru în cauză a respectat dreptul la apărare al furnizorului de servicii mass-media și, în special, a oferit furnizorului respectiv posibilitatea de a-și exprima opiniile cu privire la presupusele încălcări; și

(d) consultările cu statul membru care are jurisdicție asupra furnizorului de servicii mass-media și cu Comisia nu au condus la o soluționare amiabilă în termen de o lună de la primirea de către Comisie a notificării menționate la litera (b).

În termen de trei luni de la primirea notificării privind măsurile luate de către statul membru respectiv și după ce a solicitat ERGA să emită un aviz în conformitate cu articolul 30b alineatul (3) litera (d), Comisia ia o decizie privind compatibilitatea sau incompatibilitatea acestor măsuri cu dreptul Uniunii. Comisia informează Comitetul

de contact în mod corespunzător. În cazul în care decide că măsurile respective nu sunt compatibile cu dreptul Uniunii, Comisia impune statului membru în cauză să pună capăt de urgență respectivelor măsuri.

(3) Un stat membru poate deroga provizoriu de la alineatul (1) de la prezentul articol în cazul în care un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media aflat în jurisdicția altui stat membru încalcă manifest, serios și grav articolul 6 alineatul (1) litera (b) sau aduce atingere ori prezintă un risc serios și grav de a aduce atingere securității publice, inclusiv protecției securității și apărării naționale.

Derogarea menționată la primul paragraf este supusă următoarelor condiții:

(a) în cursul ultimelor 12 luni, comportamentul menționat la primul paragraf a mai avut loc cel puțin încă o dată;

și

(b) statul membru în cauză a notificat în scris furnizorului de servicii mass-media, statului membru care are jurisdicție asupra furnizorului respectiv și Comisiei presupusa încălcare și măsurile proporționale pe care intenționează să le ia în cazul în care orice astfel de încălcare se repetă.

Statul membru în cauză respectă dreptul la apărare al furnizorului de servicii mass-media în cauză și, în special, oferă furnizorului respectiv posibilitatea de a-și exprima opiniile cu privire la presupusele încălcări.

În termen de trei luni de la primirea notificării privind măsurile luate de către statul membru în cauză și după ce a solicitat ERGA să emită un aviz în conformitate cu articolul 30b alineatul (3) litera (d), Comisia ia o decizie privind compatibilitatea sau incompatibilitatea acestor măsuri cu dreptul Uniunii. Comisia informează Comitetul de contact în mod corespunzător. În cazul în care decide că măsurile respective nu sunt compatibile cu dreptul Uniunii, Comisia impune statului membru în cauză să pună capăt de urgență respectivelor măsuri.

(4) Alineatele (2) și (3) nu aduc atingere aplicării oricărei proceduri, căi de atac sau sancțiuni care vizează încălcările în cauză în statul membru în a cărui jurisdicție se află respectivul furnizor de servicii mass-media.

(5) În cazuri urgente, statele membre pot, în cel mult o lună de la presupusa încălcare, să deroge de la condițiile stabilite la alineatul (3) literele (a) și (b). În acest caz, măsurile luate se notifică în cel mai scurt timp posibil Comisiei și statului membru în a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media, indicând motivele pentru care statul membru consideră că există urgență. Comisia examinează compatibilitatea măsurilor notificate cu dreptul Uniunii în cel mai scurt timp posibil. În cazul în care ajunge la concluzia că măsurile sunt incompatibile cu dreptul Uniunii, Comisia impune statului membru în cauză să pună capăt de urgență respectivelor măsuri.

(6) În cazul în care nu dispune de informațiile necesare pentru a lua o decizie în temeiul alineatului (2) sau (3), în termen de o lună de la primirea notificării, Comisia solicită statului membru în cauză toate informațiile necesare pentru a ajunge la decizia respectivă. Termenul în care Comisia trebuie să ia decizia se suspendă până în momentul în care statul membru respectiv a furnizat informațiile necesare respective. În orice caz, suspendarea termenului nu poate depăși o lună.

(7) În cadrul Comitetului de contact și în cadrul ERGA, statele membre și Comisia fac în mod regulat schimb de experiență și de bune practici în ceea ce privește procedura stabilită la prezentul articol.

Articolul 4

(1) Statele membre le pot impune furnizorilor de servicii mass-media aflați în jurisdicția lor să respecte norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate de prezenta directivă, cu condiția ca normele respective să fie conforme cu dreptul Uniunii.

(2) În cazul în care un stat membru:

(a) și-a exercitat libertatea prevăzută la alineatul (1) pentru adoptarea unor norme mai detaliate sau mai stricte de interes public general, și

(b) apreciază că un furnizor de servicii mass-media aflat în jurisdicția unui alt stat membru furnizează un serviciu mass-media audiovizual care este orientat în întregime sau în cea mai mare parte către teritoriul său,

acesta poate solicita statului membru de jurisdicție să abordeze orice problemă identificată în legătură cu prezentul alineat. Ambele state membre cooperează loial și rapid pentru a ajunge la o soluție satisfăcătoare pentru ambele părți.

La primirea unei cereri motivate în temeiul primului paragraf, statul membru de jurisdicție solicită furnizorului de servicii mass-media să se conformeze normelor respective de interes public general. Statul membru de jurisdicție informează periodic statul membru solicitant cu privire la măsurile luate pentru a aborda problemele identificate. În termen de două luni de la primirea cererii, statul membru de jurisdicție informează statul membru solicitant și Comisia cu privire la rezultatele obținute și, dacă este cazul, explică motivele pentru care nu a putut fi găsită o soluție.

Oricare dintre cele două state membre poate invita în orice moment Comitetul de contact să analizeze cazul.

(3) Statul membru în cauză poate adopta măsuri corespunzătoare împotriva furnizorului de servicii mass-media respectiv în cazul în care:

(a) apreciază că rezultatele obținute prin aplicarea alineatului (2) nu sunt satisfăcătoare; și

(b) a prezentat dovezi care arată că furnizorul de servicii mass-media în cauză s-a stabilit în statul membru de jurisdicție pentru a eluda normele mai stricte, în domeniile coordonate de prezenta directivă, care i s-ar aplica în cazul în care s-ar fi stabilit pe teritoriul statului membru în cauză; aceste dovezi trebuie să permită stabilirea în mod rezonabil a unei astfel de eludări, fără a fi nevoie să se demonstreze intenția furnizorului de servicii mass-media de a eluda respectivele norme mai stricte.

Măsurile respective trebuie să fie necesare din punct de vedere obiectiv, aplicate nediscriminatoriu și proporționale cu obiectivele pe care le urmăresc.

(4) Un stat membru poate lua măsuri în temeiul alineatului (3) numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) a notificat Comisiei și statului membru în care este stabilit furnizorul de servicii mass-media intenția sa de a lua măsurile respective, prezentând totodată motivele pe care își întemeiază evaluarea;

(b) a respectat dreptul la apărare al furnizorului de servicii mass-media în cauză și, în special, a oferit furnizorului de servicii mass-media respectiv posibilitatea de a-și exprima opiniile cu privire la presupusa eludare și la măsurile pe care intenționează să le ia statul membru care a efectuat notificarea; și

(c) Comisia a decis, după ce a solicitat ERGA să emită un aviz în conformitate cu articolul 30b alineatul (3) litera (d), că măsurile sunt compatibile cu dreptul Uniunii, în special că evaluările efectuate de statul membru care ia măsurile în temeiul alineatelor (2) și (3) de la prezentul articol sunt corect fundamentate; Comisia informează Comitetul de contact în mod corespunzător.

(5) În termen de trei luni de la primirea notificării prevăzute la alineatul (4) litera (a), Comisia ia decizia privind compatibilitatea sau incompatibilitatea acestor măsuri cu dreptul Uniunii. În cazul în care decide că măsurile respective nu sunt compatibile cu dreptul Uniunii, Comisia impune statului membru în cauză să se abțină de la luarea măsurilor preconizate.

În cazul în care nu dispune de informațiile necesare pentru a lua decizia în temeiul primului paragraf, în termen de o lună de la primirea notificării, Comisia solicită statului membru în cauză toate informațiile necesare pentru a ajunge la decizia respectivă. Termenul în care Comisia trebuie să ia decizia se suspendă până în momentul în care statul membru respectiv a furnizat informațiile necesare respective. În orice caz, suspendarea termenului nu durează mai mult de o lună.

(6) Statele membre garantează, prin mijloace adecvate, în limitele dreptului lor intern, respectarea efectivă a prezentei directive de către furnizorii de servicii mass-media aflați în jurisdicția lor.

(7) În absența unor dispoziții contrare în prezenta directivă, se aplică Directiva 2000/31/CE. În caz de conflict între Directiva 2000/31/CE și prezenta directivă, în absența unor dispoziții contrare din prezenta directivă, prevalează prezenta directivă.

Articolul 4a^{*)}

**) Art. 4a a fost introdus prin Directiva 2018/1808/UE de la data de 18 decembrie 2018.*

(1) Statele membre încurajează utilizarea coreglementării și promovarea autoreglementării prin intermediul unor coduri de conduită adoptate la nivel național în domeniile coordonate de prezenta directivă, în măsura permisă de sistemele lor juridice. Aceste coduri:

(a) trebuie să fie concepute astfel încât să fie acceptate la scară largă de principalele părți interesate din statele membre în cauză;

(b) își stabilesc în mod clar și neechivoc obiectivele;

(c) prevăd dispoziții privind monitorizarea și evaluarea în mod regulat, transparent și independent a îndeplinirii obiectivelor pe care le vizează; și

(d) prevăd dispoziții privind asigurarea efectivă a respectării normelor, inclusiv sancțiuni eficace și proporționale.

(2) Statele membre și Comisia pot promova autoreglementarea prin intermediul unor coduri de conduită ale Uniunii întocmite de furnizorii de servicii mass-media, de furnizorii de servicii de platformă de partajare a materialelor video sau de organizațiile care îi reprezintă, în cooperare, după caz, cu alte sectoare, precum sectorul industrial, sectorul comercial și asociațiile sau organizațiile profesionale și de consumatori. Codurile respective trebuie să fie concepute astfel încât să fie acceptate la scară largă de către principalele părți interesate de la nivelul Uniunii și respectă dispozițiile alineatului (1) literele (b)-(d). Codurile de conduită ale Uniunii nu aduc atingere codurilor de conduită naționale.

În cooperare cu statele membre, Comisia facilitează elaborarea codurilor de conduită ale Uniunii, după caz, în conformitate cu principiile subsidiarității și proporționalității.

Semnatarii codurilor de conduită ale Uniunii transmit Comisiei proiectele respectivelor coduri și modificările aduse acestora. Comisia consultă Comitetul de contact cu privire la aceste proiecte de coduri sau la modificările acestora.

Comisia pune codurile de conduită ale Uniunii la dispoziția publicului și le poate oferi o publicitate adecvată.

(3) Statele membre își păstrează libertatea de a impune furnizorilor de servicii mass-media aflați în jurisdicția lor să respecte norme mai detaliate sau mai stricte conforme cu prezenta directivă și cu dreptul Uniunii, inclusiv în cazul în care autoritățile și/sau organismele lor naționale de reglementare independente ajung la concluzia că

un cod de conduită sau anumite părți din acesta s-au dovedit a nu fi suficient de eficiente. Statele membre raportează aceste norme Comisiei fără întârzieri nejustificate.

Capitolul III

Dispoziții aplicabile serviciilor mass-media audiovizuale

Articolul 5

(1) Fiecare stat membru se asigură că furnizorii de servicii mass-media aflați în jurisdicția sa fac posibil accesul simplu, direct și permanent al destinatarilor unui serviciu cel puțin la următoarele informații:

(a) denumirea lor;

(b) adresa geografică la care sunt stabiliți;

(c) datele lor de contact, inclusiv adresa de e-mail sau site-ul web, care permit contactarea lor rapidă și în mod direct și eficace;

(d) statul membru care are jurisdicție asupra lor și autoritățile și/sau organismele de reglementare competente sau organismele de supraveghere.

(2) Statele membre pot adopta măsuri legislative care să prevadă că, pe lângă informațiile enumerate la alineatul (1), furnizorii de servicii mass-media aflați în jurisdicția lor pun la dispoziție informații privind structura lor de proprietate, inclusiv beneficiarii efectivi. Astfel de măsuri respectă drepturile fundamentale în cauză, cum ar fi viața privată și de familie a beneficiarilor efectivi. Aceste măsuri trebuie să fie necesare și proporționale și să urmărească un obiectiv de interes general.

Articolul 6

(1) Fără a aduce atingere obligației statelor membre de a respecta și de a proteja demnitatea umană, statele membre se asigură prin mijloace corespunzătoare că serviciile mass-media audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați în jurisdicția lor nu conțin:

(a) incitări la violență sau la ură împotriva unui grup de persoane ori a unui membru al unui grup, bazate pe oricare dintre motivele menționate la [articolul 21](#) din Cartă;

(b) instigări publice la săvârșirea de infracțiuni de terorism, astfel cum sunt prevăzute la [articolul 5](#) din Directiva (UE) 2017/541.

(2) Măsurile luate în sensul prezentului articol trebuie să fie necesare și proporționale și să respecte drepturile și principiile prevăzute în Cartă.

Articolul 6a^{*)}

**) Art. 6a a fost introdus prin Directiva 2018/1808/UE de la data de 18 decembrie 2018.*

(1) Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a garanta că serviciile mass-media audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați în jurisdicția lor care pot afecta dezvoltarea fizică, mintală sau morală a minorilor sunt puse la dispoziție numai într-un mod care să asigure că, în mod normal, minorii nu le vor auzi sau vedea. Printre măsurile respective se pot număra selectarea orei de difuzare, instrumente de verificare a vârstei sau alte măsuri tehnice. Acestea trebuie să fie proporționale cu potențialele efecte negative ale programului.

Conținutul cel mai dăunător, cum ar fi violența nejustificată și pornografia, face obiectul celor mai stricte măsuri.

(2) Datele cu caracter personal ale minorilor colectate sau altfel generate de furnizorii de servicii mass-media în temeiul alineatului (1) nu sunt prelucrate în scopuri comerciale, cum ar fi marketingul direct, crearea de profiluri și publicitatea orientată în funcție de comportament.

(3) Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media oferă publicului informații suficiente cu privire la conținutul care poate afecta dezvoltarea fizică, mintală sau morală a minorilor. În acest scop, furnizorii de servicii mass-media utilizează un sistem care descrie natura potențial dăunătoare a conținutului unui serviciu mass-media audiovizual.

Pentru punerea în aplicare a prezentului alineat, statele membre încurajează utilizarea coreglementării, astfel cum se prevede la articolul 4a alineatul (1).

(4) Comisia încurajează furnizorii de servicii mass-media să facă schimb de bune practici privind codurile de conduită în materie de coreglementare. Statele membre și Comisia pot promova autoreglementarea, în sensul prezentului articol, prin intermediul codurilor de conduită ale Uniunii, astfel cum se menționează la articolul 4a alineatul (2).

Articolul 7

(1) Statele membre se asigură, fără întârzieri nejustificate, că serviciile prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați în jurisdicția lor devin continuu și treptat mai accesibile persoanelor cu handicap, prin intermediul unor măsuri proporționale.

(2) Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media prezintă rapoarte în mod periodic autorităților și/sau organismelor naționale de reglementare cu privire la punerea în aplicare a măsurilor menționate la alineatul (1). Până la 19 decembrie 2022 și, ulterior, o dată la trei ani, statele membre înaintează un raport Comisiei cu privire la punerea în aplicare a alineatului (1).

(3) Statele membre încurajează furnizorii de servicii mass-media să elaboreze planuri de acțiune privind accesibilitatea în vederea îmbunătățirii continue și treptate a accesibilității serviciilor lor pentru persoanele cu handicap. Orice astfel de plan de acțiune se comunică autorităților și/sau organismelor naționale de reglementare.

(4) Fiecare stat membru desemnează un punct de contact online unic, ușor accesibil, inclusiv pentru persoanele cu handicap, precum și disponibil publicului pentru furnizarea de informații și primirea de plângeri cu privire la oricare dintre chestiunile legate de accesibilitate menționate la prezentul articol.

(5) Statele membre se asigură că informațiile de urgență, inclusiv comunicările și anunțurile publice transmise în situația unor dezaastre naturale, care se publică prin intermediul serviciilor mass-media audiovizuale, sunt furnizate într-un mod accesibil pentru persoanele cu handicap.

Articolul 7a*)

**) Art. 7a a fost introdus prin Directiva 2018/1808/UE de la data de 18 decembrie 2018.*

Statele membre pot lua măsuri pentru a asigura vizibilitatea corespunzătoare a serviciilor mass-media audiovizuale de interes general.

Articolul 7b*)

**) Art. 7b a fost introdus prin Directiva 2018/1808/UE de la data de 18 decembrie 2018.*

Statele membre iau măsuri adecvate și proporționale pentru a se asigura că serviciile mass-media audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media nu fac obiectul inserărilor în scopuri comerciale sau al modificărilor fără acordul explicit al furnizorilor respectivi.

În sensul prezentului articol, statele membre precizează detaliile de reglementare, inclusiv excepțiile, în special în ceea ce privește protejarea intereselor legitime ale utilizatorilor, ținând totodată seama de interesele legitime ale furnizorilor de servicii mass-media care au oferit inițial serviciile mass-media audiovizuale.

Articolul 8

Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția lor nu transmit opere cinematografice în afara perioadelor convenite cu titularii de drepturi.

Articolul 9

(1) Statele membre se asigură că comunicările comerciale audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați în jurisdicția lor îndeplinesc următoarele cerințe:

(a) comunicările comerciale audiovizuale pot fi ușor recunoscute ca atare; comunicările audiovizuale cu conținut comercial mascat sunt interzise;

(b) comunicările comerciale audiovizuale nu fac uz de tehnici subliminale;

(c) comunicările comerciale audiovizuale:

(i) nu aduc atingere respectului pentru demnitatea umană;

(ii) nu includ și nu promovează acte de discriminare bazată pe sex, origine rasială sau etnică, naționalitate, religie sau credință, handicap, vârstă sau orientare sexuală;

(iii) nu încurajează comportamente care dăunează sănătății sau siguranței;

(iv) nu încurajează comportamente care dăunează în mod grav protecției mediului;

(d) sunt interzise toate comunicările comerciale audiovizuale pentru țigări și alte produse din tutun, precum și pentru țigarete electronice și flacoane de reumplere;

(e) comunicările comerciale audiovizuale pentru băuturi alcoolice nu vizează în mod special minorii și nu încurajează consumul excesiv de astfel de băuturi;

(f) sunt interzise comunicările comerciale audiovizuale având ca obiect medicamentele și tratamentele medicale disponibile numai pe bază de prescripție în statul membru în a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media;

(g) comunicările comerciale audiovizuale nu afectează negativ minorii din punct de vedere fizic, mintal sau moral; prin urmare, acestea nu incită în mod direct minorii să cumpere sau să închirieze un produs sau serviciu exploataând lipsa de experiență sau credulitatea acestora, nu îi încurajează în mod direct să își convingă părinții sau alte persoane să cumpere bunurile sau serviciile cărora li se face publicitate, nu exploatează încrederea specială pe care minorii o au în părinți, profesori sau alte persoane și nu prezintă în mod nejustificat minori în situații periculoase.

(2) Comunicările comerciale audiovizuale pentru băuturi alcoolice în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, cu excepția sponsorizării și a plasării de produse, respectă criteriile prevăzute la articolul 22.

(3) Statele membre încurajează utilizarea coreglementării și promovarea autoreglementării prin intermediul codurilor de conduită, astfel cum se prevede la articolul 4a alineatul (1), în ceea ce privește comunicările comerciale audiovizuale inadecvate pentru băuturi alcoolice. Aceste coduri au ca scop reducerea în mod efectiv a expunerii minorilor la comunicările comerciale audiovizuale având ca obiect băuturile alcoolice.

(4) Statele membre încurajează utilizarea coreglementării și promovarea autoreglementării prin intermediul codurilor de conduită, astfel cum se prevede la articolul 4a alineatul (1), în ceea ce privește comunicările comerciale audiovizuale inadecvate care însoțesc programele pentru copii sau sunt incluse în acestea, privind produse alimentare și băuturi care conțin substanțe nutritive și substanțe cu efect nutrițional sau fiziologic, în special grăsimi, acizi grași trans, sare sau sodiu și zaharuri, al căror consum excesiv nu este recomandat în regimul alimentar global.

Aceste coduri au ca scop reducerea în mod efectiv a expunerii copiilor la comunicările comerciale audiovizuale pentru astfel de produse alimentare și băuturi. Aceste coduri au ca scop să dispună ca astfel de comunicări comerciale audiovizuale să nu scoată în evidență calitatea pozitivă a aspectelor nutriționale ale unor astfel de produse alimentare și băuturi.

(5) Statele membre și Comisia pot promova autoreglementarea, în sensul prezentului articol, prin intermediul codurilor de conduită ale Uniunii astfel cum se menționează la articolul 4a alineatul (2).

Articolul 10

(1) Serviciile sau programele mass-media audiovizuale care sunt sponsorizate trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

(a) conținutul și, în cazul transmisiilor de televiziune, intervalul orar afectat acestora nu pot fi în nicio situație influențate într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;

(b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea de produse sau angajarea de servicii, mai ales prin mențiuni exprese cu caracter promoțional la produsele sau serviciile respective;

(c) telespectatorii sunt informați clar cu privire la existența unui acord de sponsorizare. Programele sponsorizate trebuie să fie identificate cu precizie prin specificarea numelui, a siglei și/sau a oricărui alt simbol corespunzător sponsorului, cum ar fi mențiuni asupra produsului (produselor) sau serviciului (serviciilor) acestuia sau un semn distinctiv, prezentate în mod adecvat pentru astfel de programe, la începutul, în cuprinsul și/sau la sfârșitul acestora.

(2) Serviciile sau programele mass-media audiovizuale nu sunt sponsorizate de întreprinderi a căror activitate principală o constituie fabricarea sau vânzarea de țigări și de alte produse din tutun, precum și de țigarete electronice și de flacoane de reumplere.

(3) Sponsorizarea serviciilor sau a programelor mass-media audiovizuale de către întreprinderi ale căror activități cuprind fabricarea sau vânzarea de produse medicamentoase și tratamente medicale poate promova numele și imaginea întreprinderii, dar nu poate promova anumite produse medicamentoase sau tratamente medicale care sunt disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media.

(4) Nu pot fi sponsorizate programele de știri și de actualități. Statele membre pot interzice sponsorizarea programelor pentru copii. Statele membre pot opta pentru interzicerea prezentării unei sigle de sponsorizare în timpul programelor pentru copii, în timpul documentarelor și al programelor religioase.

Articolul 11

(1) Prezentul articol se aplică numai programelor produse ulterior datei de 19 decembrie 2009.

(2) Plasarea de produse este permisă în toate serviciile mass-media audiovizuale, cu excepția programelor de știri și de actualități, a programelor dedicate consumatorilor, a programelor religioase și a programelor pentru copii.

(3) Programele care conțin plasări de produse îndeplinesc următoarele cerințe:

(a) conținutul și organizarea în cadrul unei grile, în cazul transmisiilor de televiziune, sau în cadrul unui catalog, în cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, nu sunt în nicio circumstanță influențate într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;

(b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea sau închirierea de bunuri sau servicii, mai ales prin trimiteri exprese cu caracter promoțional la bunurile sau serviciile respective;

(c) acestea nu pun în mod nejustificat în evidență produsul în cauză;

(d) publicul este informat în mod clar cu privire la existența plasării de produse printr-o identificare corespunzătoare la începutul și la sfârșitul programului, precum și atunci când programul se reia după o pauză publicitară, astfel încât să se evite orice confuzie din partea publicului.

Statele membre pot acorda derogări de la cerințele prevăzute la litera (d), cu excepția programelor produse sau comandate de către un furnizor de servicii mass-media sau de către o societate afiliată furnizorului de servicii mass-media respectiv.

(4) În niciun caz, programele nu trebuie să cuprindă plasări de produse pentru:

(a) țigări și alte produse din tutun, precum și pentru țigarete electronice și flacoane de reumplere sau plasări de produse ale întreprinderilor a căror activitate principală o constituie fabricarea sau vânzarea produselor respective;

(b) medicamente sau tratamente medicale specifice care sunt disponibile numai pe bază de prescripție în statul membru în a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media.

Capitolul IV

Articolul 12

***** Eliminat prin [Directiva 2018/1808/UE](#)**

Articolul 13

(1) Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale la cerere aflați în jurisdicția lor alocă cel puțin 30 % din cataloagele lor operelor europene și că aceștia asigură punerea în evidență a operelor respective.

(2) În cazul în care statele membre impun furnizorilor de servicii mass-media aflați în jurisdicția lor să contribuie din punct de vedere financiar la producția de opere europene, inclusiv prin investiții directe în conținut și contribuții la fonduri naționale, acestea pot, de asemenea, să impună furnizorilor de servicii mass-media care vizează un public situat pe teritoriul lor, dar care este stabilit în alte state membre, să facă astfel de contribuții financiare, care trebuie să fie proporționale și nediscriminatorii.

(3) În cazul menționat la alineatul (2), contribuția financiară se bazează numai pe veniturile câștigate în statele membre vizate. Dacă statul membru în care este stabilit furnizorul impune o astfel de contribuție financiară, acesta ține seama de orice contribuție financiară impusă de statele membre vizate. Orice contribuție financiară trebuie să fie conformă cu dreptul Uniunii, în special cu normele privind ajutoarele de stat.

(4) Statele membre raportează Comisiei până la 19 decembrie 2021 și, ulterior, o dată la doi ani, cu privire la punerea în aplicare a alineatelor (1) și (2).

(5) Pe baza informațiilor furnizate de statele membre și a unui studiu independent, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea alineatelor (1) și (2), ținând seama de evoluția pieței și a tehnologiilor, precum și de obiectivul diversității culturale.

(6) Obligația impusă în temeiul alineatului (1) și cerința referitoare la furnizorii de servicii mass-media care vizează publicul din alte state membre, menționată la alineatul (2), nu se aplică furnizorilor de servicii mass-media cu o cifră de afaceri redusă sau cu un nivel scăzut de audiență. Statele membre pot, de asemenea, să acorde derogări de la obligațiile sau cerințele respective în cazurile în care acestea ar fi imposibil de respectat sau nejustificate, dată fiind natura ori tema serviciilor mass-media audiovizuale.

(7) Comisia emite orientări în ceea ce privește calcularea cotei de opere europene menționate la alineatul (1) și în ceea ce privește definiția nivelului scăzut de audiență și a cifrei de afaceri reduse menționate la alineatul (6), după consultarea Comitetului de contact.

Capitolul V

Dispoziții privind drepturile de exclusivitate și reportajele scurte de știri în cadrul transmisiilor de televiziune

Articolul 14

(1) Fiecare stat membru poate lua măsuri în conformitate cu legislația Uniunii pentru a garanta faptul că stațiile de emisie aflate sub jurisdicția sa nu dețin exclusivitatea asupra transmisiei unor evenimente considerate de statul membru respectiv ca fiind de importanță majoră pentru societate, de asemenea manieră încât să prejudicieze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a urmări astfel de evenimente fie în direct, fie înregistrate la televiziunea gratuită. În cazul în care ia asemenea măsuri, statul membru elaborează o listă de evenimente, naționale și internaționale, pe care le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate. Lista trebuie pregătită în timp util, într-un mod clar și transparent. În redactarea acesteia, statul membru determină dacă astfel de evenimente ar trebui puse la dispoziție prin transmisii în direct parțiale sau în întregime sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective legate de interesul public, dacă astfel de evenimente ar trebui puse la dispoziție prin transmisii integrale sau parțiale înregistrate.

(2) Statele membre notifică de îndată Comisiei orice măsuri luate sau care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Într-un interval de trei luni de la notificare, Comisia verifică compatibilitatea măsurilor respective cu dreptul Uniunii și le comunică celorlalte state membre. Comisia solicită avizul comitetului de contact instituit în temeiul articolului 29. Comisia publică fără întârziere în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene măsurile luate și, cel puțin o dată pe an, o listă consolidată a tuturor măsurilor luate de statele membre.

(3) Statele membre trebuie să garanteze, prin mijloace adecvate, în limitele cadrului juridic propriu, că stațiile de emisie aflate sub jurisdicția lor nu își exercită drepturile de exclusivitate achiziționate după 30 iulie 1997 de asemenea manieră, încât să priveze un procent semnificativ al publicului dintr-un alt stat membru de posibilitatea de a urmări evenimente desemnate de către celălalt stat membru în conformitate cu dispozițiile alineatelor (1) și (2) prin intermediul unor transmisii la televiziunea gratuită, în direct, parțial sau integral, sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective de interes public, prin transmisii înregistrate, integral sau parțial, după cum a fost stabilit de către acel alt stat membru în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 15

- (1) Statele membre asigură accesul oricărui emițător stabilit în spațiul Uniunii, în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii, la evenimente de mare interes pentru public transmise în exclusivitate de către un emițător aflat sub jurisdicția lor, în scopul realizării de reportaje scurte de știri.
- (2) Dacă o altă stație de emisie stabilită în același stat membru ca și stația de emisie care solicită acces a achiziționat drepturi de exclusivitate asupra evenimentului în cauză de mare interes pentru public, accesul se solicită stației respective de emisie.
- (3) Statele membre iau măsuri pentru garantarea unui astfel de acces prin asigurarea liberei alegeri pentru stațiile de emisie a unor scurte extrase din semnalul stației de emisie care efectuează transmisia, cu identificarea cel puțin a sursei, cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil din motive practice.
- (4) Ca alternativă la alineatul (3), statele membre pot stabili un sistem echivalent care să asigure accesul în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii prin alte mijloace.
- (5) Extrasele scurte respective sunt folosite numai în programele de știri generale și pot fi folosite în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere doar în cazul în care același program este oferit sub formă de înregistrare de către același furnizor de servicii mass-media.
- (6) Fără a aduce atingere alineatelor (1) - (5), statele membre asigură definirea, în conformitate cu sistemele și practicile juridice proprii, a modalităților și condițiilor privind furnizarea extraselor scurte respective, în special în legătură cu oricare acorduri de compensare, a lungimii maxime a extraselor scurte și a limitelor de timp pentru transmisia acestora. În cazul în care se prevăd compensări, acestea nu depășesc costurile suplimentare generate direct de oferirea accesului.

Capitolul VI

Promovarea distribuției și producției de programe de televiziune

Articolul 16

- (1) În cazul în care acest lucru este posibil și folosind mijloace adecvate, statele membre garantează faptul că stațiile de emisie rezervă operelor europene o proporție majoritară din timpul lor de emisie, din care se scade timpul alocat știrilor, evenimentelor sportive, jocurilor, publicității serviciilor teletext și teleshoppingului. Această proporție, având în vedere responsabilitățile de ordin informațional, educațional, cultural și de divertisment ale stației de emisie către publicul său, ar trebui atinsă progresiv, pe baza unor criterii adecvate.
- (2) În cazul în care proporția stabilită la alineatul (1) nu poate fi atinsă, aceasta nu trebuie să fie sub media valabilă pentru statul membru respectiv în anul 1988.

Cu toate acestea, în cazul Greciei și al Portugaliei, anul 1988 se înlocuiește cu anul 1990.

- (3) Statele membre raportează Comisiei, la fiecare doi ani, începând din data 3 octombrie 1991, cu privire la aplicarea prezentului articol și a articolului 17.

Raportul cuprinde în special o situație statistică privind atingerea proporției menționate la prezentul articol și la articolul 17, pentru fiecare dintre programele de televiziune care intră în jurisdicția statului membru respectiv, precum și motivele, pentru fiecare caz în parte, de neatingere a acestei proporții, precum și măsurile adoptate sau preconizate pentru realizarea ei.

Comisia informează celelalte state membre și Parlamentul European cu privire la conținutul acestor rapoarte, care sunt însoțite, acolo unde este cazul, de un aviz. Comisia asigură aplicarea prezentului articol și a articolului 17 în

conformitate cu prevederile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene. În formularea avizului său, Comisia poate lua în considerare cu precădere progresul înregistrat în comparație cu anii anteriori, ponderea premierelor în cadrul programelor difuzate, circumstanțele specifice noilor posturi de emisie și situația specială a țărilor cu o capacitate redusă de producție audiovizuală sau cu limbi de circulație restrânsă.

Articolul 17

În cazul în care acest lucru este posibil și folosind mijloace adecvate, statele membre garantează că stațiile de emisie rezervă cel puțin 10 % din timpul lor de emisie, din care se scade timpul alocat știrilor, evenimentelor sportive, jocurilor, publicității serviciilor teletext și teleshoppingului, sau, ca alternativă, la discreția fiecărui stat membru, cel puțin 10 % din bugetul lor de programe pentru opere europene create de producători independenți de stațiile de emisie. Această proporție, având în vedere responsabilitățile de ordin informațional, educațional, cultural și de divertisment ale stației de emisie către publicul său, ar trebui atinsă progresiv, pe baza unor criterii adecvate. Aceasta trebuie obținută prin alocarea unei proporții adecvate operelor noi, respectiv a operelor transmise într-un interval de cinci ani după producție.

Articolul 18

Prezentul capitol nu se aplică emisiunilor de televiziune adresate unei audiențe locale și care nu fac parte dintr-o rețea națională.

Capitolul VII

Publicitatea televizată și teleshoppingul

Articolul 19

(1) Publicitatea televizată și emisiunile de teleshopping trebuie să fie imediat identificabile ca atare și separate de conținutul editorial. Fără a aduce atingere utilizării de noi tehnici publicitare, se păstrează o separare prin mijloace optice și/sau acustice și/sau spațiale între publicitatea televizată și teleshopping și, respectiv, celelalte părți ale programelor.

(2) *Se pot admite spoturi izolate de publicitate televizată și de teleshopping în cadrul transmisiilor sportive. Spoturile izolate de publicitate televizată și de teleshopping, altele decât în cadrul transmisiilor sportive trebuie să rămână o excepție.*

Articolul 20

(1) Statele membre garantează că, în cazul în care publicitatea televizată și teleshoppingul sunt inserate în cursul programelor, nu este afectată integritatea programelor, luând în considerare pauzele naturale din cadrul programelor, durata și natura acestora, și nu sunt afectate drepturile titularilor de drepturi.

(2) *Transmisia filmelor realizate pentru televiziune (cu excepția serialelor, foiletoanelor și documentarelor), a operelor cinematografice și a programelor de știri poate fi întreruptă de publicitate televizată, de teleshopping, sau de ambele, o singură dată în timpul unei durate programate de cel puțin 30 de minute. Transmisia programelor pentru copii poate fi întreruptă de publicitate televizată o singură dată în timpul unei durate programate de cel puțin 30 de minute, cu condiția ca durata prevăzută a programului să depășească 30 de minute. Transmisia de teleshopping este interzisă în timpul programelor pentru copii. Nu este permisă inserarea de publicitate televizată sau de teleshopping în timpul transmiterii serviciilor religioase.*

Articolul 21

Se interzice teleshoppingul pentru produsele medicamentoase care intră sub incidența autorizației de marketing în sensul [Directivei](#) 2001/83/CE, precum și teleshoppingul tratamentelor medicale.

Articolul 22

Publicitatea prin televiziune și teleshoppingul pentru băuturi alcoolice trebuie să respecte următoarele criterii:

- (a) să nu vizeze cu precădere minorii și mai ales să nu prezinte minori consumând astfel de băuturi;
- (b) să nu stabilească o corelație între consumul de alcool și performanța fizică mărită sau ușurința în conducerea mașinii;
- (c) să nu creeze impresia că consumul de alcool favorizează succesul social și sexual;
- (d) să nu pretindă că alcoolul posedă calități terapeutice sau că este un stimulent, un sedativ sau un mijloc de rezolvare a conflictelor personale;
- (e) să nu încurajeze consumul nemăsurat de alcool și să nu prezinte abținerea sau moderația într-o lumină negativă;
- (f) să nu scoată în evidență conținutul ridicat de alcool drept atribut pozitiv al băuturilor.

Articolul 23

(1) Proporția de spoturi publicitare televizate și de spoturi de teleshopping cuprinsă în intervalul orar 6.00-18.00 nu poate depăși 20 % din intervalul respectiv. Proporția de spoturi publicitare televizate și de spoturi de teleshopping cuprinsă în intervalul orar 18.00-24.00 nu poate depăși 20 % din intervalul respectiv.

(2) Alineatul (1) nu se aplică:

(a) anunțurilor făcute de radiodifuzor în legătură cu propriile programe și cu produsele auxiliare derivate direct din aceste programe sau în legătură cu programele și serviciile mass-media audiovizuale ale altor entități care aparțin aceluiași grup de radiodifuziune;

(b) anunțurilor de sponsorizare;

(c) plasărilor de produse;

(d) cadrelor neutre cuprinse între conținutul editorial și spoturile de publicitate televizată sau de teleshopping, precum și între spoturile individuale.

Articolul 24

Ferestrele de difuzare consacrate emisiunilor de teleshopping trebuie să fie clar identificate ca atare prin mijloace optice și acustice și trebuie să aibă o durată minimă neîntreruptă de cincisprezece minute.

Articolul 25

Prezenta directivă se aplică, *mutatis mutandis*, în cazul posturilor de televiziune dedicate exclusiv publicității și emisiunilor de teleshopping, precum și posturilor de televiziune dedicate exclusiv autopromovării.

Cu toate acestea, capitolul VI, precum și articolele 20 și 23 nu se aplică în cazul acestor canale.

Articolul 26

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 4, statele membre pot stabili, ținând cont în mod corespunzător de dreptul Uniunii, alte condiții decât cele prevăzute la articolul 20 alineatul (2) și articolul 23 cu privire la emisiunile de televiziune destinate exclusiv teritoriului național și care nu pot fi recepționate, direct sau indirect, de către publicul dintr-unul sau mai multe alte state membre.

Capitolul VIII

Protecția minorilor în cadrul transmisiilor de televiziune

*** *Eliminat prin [Directiva 2018/1808/UE](#)*

Articolul 27

*** *Eliminat prin [Directiva 2018/1808/UE](#)*

Capitolul IX

Dreptul la replică în transmisiile de televiziune

Articolul 28

(1) Fără a aduce atingere altor dispoziții de drept civil, administrativ sau penal adoptate de către statele membre, orice persoană fizică sau juridică, indiferent de naționalitate, ale cărei interese legitime, în special reputația și bunul renume, au fost lezate prin enunțarea unor fapte neadevărate într-un program de televiziune, trebuie să beneficieze de dreptul la replică sau de despăgubiri echivalente. Statele membre garantează faptul că exercitarea dreptului la replică sau la despăgubiri echivalente nu este împiedicată prin impunerea unor termene sau condiții nerezonabile. Replica trebuie transmisă într-un interval de timp rezonabil care să urmeze cererii argumentate de a face uz de dreptul la replică, la o oră și într-o manieră adecvată în raport cu emisiunea la care se referă cererea.

(2) Toate stațiile de emisie aflate sub jurisdicția unui stat membru trebuie să acorde dreptul la replică sau despăgubiri echivalente.

(3) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura dreptul la replică sau despăgubirile echivalente și determină procedura de urmat pentru exercitarea acestora. În special, asigură trecerea unui interval de timp suficient și faptul că procedurile implementate în favoarea dreptului la replică sau a despăgubirilor echivalente pot fi exercitate corect de orice persoană fizică sau juridică rezidentă sau stabilită în alt stat membru.

(4) Cererea de exercitare a dreptului la replică sau la despăgubiri echivalente poate fi respinsă dacă replica nu se justifică în conformitate cu condițiile stabilite la alineatul (1), în cazul în care aceasta ar implica un act susceptibil de a fi sancționat, ar angrena responsabilitatea juridică civilă a postului de emisie sau ar depăși standardele decenței publice.

(5) O procedură pentru cazurile în care litigiile cu privire la exercitarea dreptului la replică sau despăgubirile echivalente pot fi aduse în atenția tribunalelor va fi stabilită.

Capitolul IXa^{*)}

Dispoziții aplicabile serviciilor de platformă de partajare a materialelor video

**) Cap. IXa a fost introdus prin Directiva 2018/1808/UE de la data de 18 decembrie 2018.*

Articolul 28a^{*)}

**) Art. 28a a fost introdus prin Directiva 2018/1808/UE de la data de 18 decembrie 2018.*

(1) În sensul prezentei directive, un furnizor de platformă de partajare a materialelor video stabilit pe teritoriul unui stat membru în sensul [articolului 3](#) alineatul (1) din Directiva 2000/31/CE se află în jurisdicția statului membru respectiv.

(2) Un furnizor de platformă de partajare a materialelor video care nu este stabilit pe teritoriul unui stat membru în temeiul alineatului (1) este considerat a fi stabilit pe teritoriul unui stat membru în sensul prezentei directive în cazul în care respectivul furnizor al platformei de partajare a materialelor video:

(a) are o societate-mamă sau o filială care este stabilită pe teritoriul statului membru respectiv; sau

(b) face parte dintr-un grup și o altă întreprindere din grupul respectiv este stabilită pe teritoriul statului membru respectiv.

În sensul prezentului articol:

(a) "societate-mamă" înseamnă o întreprindere care controlează una sau mai multe filiale;

(b) "filială" înseamnă o întreprindere controlată de o societate-mamă, inclusiv orice filială a societății-mamă de cel mai înalt rang;

(c) "grup" înseamnă o societate-mamă, toate filialele acesteia și toate celelalte întreprinderi care au legături organizaționale de ordin economic și juridic cu acestea.

(3) În scopul aplicării alineatului (2), în cazul în care societatea-mamă, filiala sau celelalte întreprinderi din grup sunt fiecare stabilite în state membre diferite, se consideră că furnizorul platformei de partajare a materialelor video este stabilit în statul membru în care este stabilită societatea sa mamă sau, în absența unei astfel de stabiliri într-un stat membru, se consideră că este stabilit în statul membru în care este stabilită filiala sa sau, în absența unei astfel de stabiliri într-un stat membru, se consideră că este stabilit în statul membru în care este stabilită cealaltă întreprindere din grup.

(4) În scopul aplicării alineatului (3), în cazul în care există mai multe filiale și fiecare dintre acestea este stabilită într-un stat membru diferit, se consideră că furnizorul platformei de partajare a materialelor video este stabilit în statul membru în care una dintre filiale și-a început pentru prima oară activitatea, cu condiția să mențină o legătură stabilă și efectivă cu economia statului membru respectiv.

În cazul în care există mai multe alte filiale care fac parte din grup și fiecare dintre acestea este stabilită într-un stat membru diferit, se consideră că furnizorul platformei de partajare a materialelor video este stabilit în statul membru în care una dintre aceste filiale și-a început pentru prima oară activitatea, cu condiția să mențină o legătură stabilă și efectivă cu economia statului membru respectiv.

(5) În sensul prezentei directive, articolul 3 și [articolele 12 - 15](#) din Directiva 2000/31/CE se aplică furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video considerați ca fiind stabiliți într-un stat membru în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol.

(6) Statele membre întocmesc și păstrează o listă actualizată a furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video stabiliți sau considerați ca fiind stabiliți pe teritoriul lor și precizează criteriile pe care se întemeiază jurisdicția lor, dintre criteriile stabilite la alineatele (1)-(4). Statele membre transmit Comisiei respectiva listă, inclusiv eventualele actualizări ale acesteia.

Comisia se asigură că listele respective sunt puse la dispoziție într-o bază de date centralizată. În caz de neconcordanțe între liste, Comisia contactează statele membre în cauză pentru a găsi o soluție. Comisia se asigură că autoritățile și/sau organismele naționale de reglementare au acces la această bază de date. Comisia pune informațiile din baza de date la dispoziția publicului.

(7) În cazul în care, în aplicarea prezentului articol, statele membre în cauză nu ajung la un acord cu privire la statul membru care are jurisdicție, respectivele state membre aduc acest lucru la cunoștința Comisiei, fără întârzieri nejustificate. Comisia poate solicita ERGA să emită un aviz cu privire la această chestiune în conformitate cu articolul 30b alineatul (3) litera (d). ERGA emite un astfel de aviz în termen de 15 zile lucrătoare de la prezentarea solicitării Comisiei. Comisia informează Comitetul de contact în mod corespunzător.

Articolul 28b^{*)}

**) Art. 28b a fost introdus prin Directiva 2018/1808/UE de la data de 18 decembrie 2018.*

(1) Fără a aduce atingere articolelor 12-15 din Directiva 2000/31/CE, statele membre se asigură că furnizorii de platforme de partajare a materialelor video aflați în jurisdicția lor iau măsuri corespunzătoare pentru a proteja:

(a) minorii de programele, de materialele video generate de utilizatori și de comunicările comerciale audiovizuale care le pot afecta dezvoltarea fizică, mintală sau morală, în conformitate cu articolul 6a alineatul (1);

(b) publicul larg de programele, de materialele video generate de utilizatori și de comunicările comerciale audiovizuale care conțin incitări la violență sau la ură împotriva unui grup de persoane ori a unui membru al unui grup, bazate pe oricare dintre motivele menționate la [articolul 21](#) din Cartă;

(c) publicul larg de programele, de materialele video generate de utilizatori și de comunicările comerciale audiovizuale având un conținut a cărui difuzare constituie infracțiune în temeiul dreptului Uniunii, și anume instigare publică la săvârșirea unei infracțiuni de terorism astfel cum se prevede la [articolul 5](#) din Directiva (UE) 2017/541, infracțiuni legate de pornografia infantilă astfel cum se prevede la [articolul 5](#) alineatul (4) din Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽³⁰⁾ sau infracțiuni de natură rasistă și xenofobă astfel cum se prevede la [articolul 1](#) din Decizia-cadru 2008/913/JAI.

⁽³⁰⁾ Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatarei sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO L 335, 17.12.2011, p. 1).

(2) Statele membre se asigură că furnizorii de platforme de partajare a materialelor video aflați în jurisdicția lor respectă cerințele prevăzute la articolul 9 alineatul (1) cu privire la comunicările comerciale audiovizuale care sunt promovate, comercializate sau organizate de către respectivii furnizori de platforme de partajare a materialelor video.

Statele membre se asigură că furnizorii de platforme de partajare a materialelor video aflați în jurisdicția lor iau măsuri corespunzătoare pentru a respecta cerințele prevăzute la articolul 9 alineatul (1) cu privire la comunicările comerciale audiovizuale care nu sunt promovate, comercializate sau organizate de către respectivii furnizori de platforme de partajare a materialelor video, ținând seama de controlul limitat exercitat de platformele de partajare a materialelor video respective asupra acestor comunicărilor comerciale audiovizuale.

Statele membre se asigură că furnizorii de platforme de partajare a materialelor video informează în mod clar utilizatorii atunci când programele și materialele video generate de utilizatori conțin comunicări comerciale audiovizuale, cu condiția ca aceste comunicări să fie declarate în conformitate cu alineatul (3) al treilea paragraf litera (c) sau dacă furnizorul are cunoștință de acest lucru.

Statele membre încurajează utilizarea coreglementării și promovarea autoreglementării prin intermediul codurilor de conduită, astfel cum se prevede la articolul 4a alineatul (1), în vederea reducerii în mod efectiv a expunerii copiilor la comunicările comerciale audiovizuale privind produse alimentare și băuturi care conțin substanțe nutritive și substanțe cu efect nutrițional sau fiziologic, în special grăsimi, acizi grași trans, sare sau sodiu și zaharuri, al căror consum excesiv nu este recomandat în regimul alimentar global. Respectivele coduri

au ca scop să dispună ca astfel de comunicări comerciale audiovizuale să nu scoată în evidență calitatea pozitivă a aspectelor nutriționale ale unor astfel de produse alimentare și băuturi.

(3) În sensul alineatelor (1) și (2), măsurile corespunzătoare se stabilesc în funcție de natura conținutului în cauză, de daunele pe care le poate cauza, de caracteristicile categoriei de persoane care trebuie protejate, precum și de drepturile și interesele legitime aflate în joc, inclusiv cele ale furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video și ale utilizatorilor care au creat și/sau au încărcat conținutul, precum și de interesul public general.

Statele membre se asigură că toți furnizorii de platforme de partajare a materialelor video aflați în jurisdicția lor aplică aceste măsuri. Măsurile respective trebuie să fie fezabile și proporționale, ținând seama de amploarea serviciului de platformă de partajare a materialelor video și de natura serviciului furnizat. Respectivele măsuri nu conduc la nicio măsură de control ex-ante sau la filtrarea conținutului la încărcare care nu sunt în conformitate cu [articolul 15](#) din Directiva 2000/31/CE. În scopul protecției minorilor, prevăzut la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol, conținutul cel mai dăunător face obiectul celor mai stricte măsuri de control al accesului.

După caz, aceste măsuri constau în:

(a) includerea și aplicarea, în termenii și condițiile serviciilor de platformă de partajare a materialelor video, a cerințelor menționate la alineatul (1);

(b) includerea și aplicarea, în termenii și condițiile serviciilor de platformă de partajare a materialelor video, a cerințelor prevăzute la articolul 9 alineatul (1) privind comunicările comerciale audiovizuale care nu sunt promovate, comercializate sau organizate de către furnizorii de platforme de partajare a materialelor video;

(c) includerea unei funcționalități prin care utilizatorii care încarcă materiale video generate de utilizatori să declare dacă astfel de materiale video conțin comunicări comerciale audiovizuale în măsura în care aceștia au cunoștință de acest lucru sau în măsura în care se poate presupune în mod rezonabil că aceștia au cunoștință de acest lucru;

(d) instituirea și utilizarea unor mecanisme transparente și ușor de utilizat care să le permită utilizatorilor de platforme de partajare a materialelor video să raporteze sau să semnaleze respectivului furnizor al platformei de partajare a materialelor video conținutul menționat la alineatul (1) care este furnizat pe platforma sa;

(e) instituirea și utilizarea unor sisteme prin intermediul cărora furnizorii de platforme de partajare a materialelor video să le explice utilizatorilor acestor platforme care au fost efectele raportării și ale semnalării menționate la litera (d);

(f) instituirea și utilizarea unor sisteme care să permită verificarea vârstei utilizatorilor de platforme de partajare a materialelor video în ceea ce privește conținutul care poate afecta dezvoltarea fizică, mintală sau morală a minorilor;

(g) instituirea și utilizarea unor sisteme ușor de utilizat care să le permită utilizatorilor de platforme de partajare a materialelor video să clasifice conținutul menționat la alineatul (1);

(h) furnizarea unor sisteme de control parental aflate sub controlul utilizatorilor finali în ceea ce privește conținutul care poate afecta dezvoltarea fizică, mintală sau morală a minorilor;

(i) instituirea și utilizarea unor proceduri transparente, ușor de utilizat și eficiente de gestionare și soluționare a plângerilor utilizatorilor către furnizorul de platforme de partajare a materialelor video în ceea ce privește aplicarea măsurilor menționate la literele (d)-(h);

(j) instituirea unor măsuri și instrumente eficace privind educația în domeniul mass-mediei și sporirea gradului de informare a utilizatorilor cu privire la respectivele măsuri și instrumente.

Datele cu caracter personal ale minorilor care sunt colectate sau generate prin orice altă modalitate de către furnizorii de platforme de partajare a materialelor video în temeiul celui de-al treilea paragraf literele (f) și (h) nu sunt prelucrate în scopuri comerciale, cum ar fi marketingul direct, crearea de profiluri și publicitatea orientată în funcție de comportament.

(4) În scopul punerii în aplicare a măsurilor menționate la alineatele (1) și (3) de la prezentul articol, statele membre încurajează utilizarea coreglementării, astfel cum se prevede la articolul 4a alineatul (1).

(5) Statele membre instituie mecanisme necesare pentru a evalua relevanța măsurilor menționate la alineatul (3), luate de către furnizorii de platforme de partajare a materialelor video. Statele membre încredințează evaluarea măsurilor respective autorităților și/sau organismelor naționale de reglementare.

(6) Statele membre pot impune furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video măsuri mai detaliate sau mai stricte decât cele prevăzute la alineatul (3) de la prezentul articol. Atunci când adoptă astfel de măsuri, statele membre respectă cerințele stabilite de dreptul aplicabil al Uniunii, cum ar fi cele prevăzute la articolele 12-15 din Directiva 2000/31/CE sau la [articolul 25](#) din Directiva 2011/93/UE.

(7) Statele membre se asigură că există mecanisme extrajudiciare de soluționare a litigiilor dintre utilizatori și furnizorii de platforme de partajare a materialelor video referitoare la aplicarea alineatelor (1) și (3). Aceste mecanisme permit soluționarea imparțială a litigiilor și nu privează utilizatorul de protecția juridică pe care o oferă dreptul intern.

(8) Statele membre se asigură că utilizatorii își pot exercita în fața unei instanțe, drepturile care decurg din relația cu furnizorii de platforme de partajare a materialelor video, în temeiul alineatelor (1) și (3).

(9) Comisia încurajează furnizorii de platforme de partajare a materialelor video să facă schimb de bune practici privind codurile de conduită în materie de coreglementare menționate la alineatul (4).

(10) Statele membre și Comisia pot promova autoreglementarea prin intermediul codurilor de conduită ale Uniunii menționate la articolul 4a alineatul (2).

Capitolul X

Comitetul de contact

Articolul 29

(1) Un comitet de contact este instituit sub auspiciile Comisiei. În componența acestuia intră reprezentanți ai autorităților competente din statele membre. Comitetul este prezidat de către un reprezentant al Comisiei și se reunește din proprie inițiativă sau la solicitarea delegației unui stat membru.

(2) Sarcinile comitetului de contact sunt următoarele:

(a) să faciliteze punerea în aplicare eficientă a prezentei directive prin consultări periodice privind orice probleme practice apărute pe parcursul aplicării directivei, mai ales referitoare la articolul 2, precum și orice alte aspecte pe marginea cărora schimburile de opinii sunt considerate utile;

(b) să elaboreze, din proprie inițiativă sau la solicitarea Comisiei, avize privind modul în care statele membre aplică prezenta directivă;

- (c) să se constituie într-un forum pentru schimbul de opinii privind aspectele care trebuie prezentate în rapoartele care trebuie înaintate de către statele membre în temeiul articolului 16 alineatul (3) și metodologia acestora;
- (d) să dezbată rezultatele consultărilor periodice pe care Comisia le are cu reprezentanți ai organizațiilor de difuzare a programelor de televiziune, ai producătorilor, consumatorilor, realizatorilor, furnizorilor de servicii și sindicatelor, precum și ai comunității de creație;
- (e) să faciliteze schimbul de informații între statele membre și Comisie privind situația și evoluția activității de reglementare a serviciilor mass-media audiovizuale, având în vedere politica Uniunii în domeniul audiovizualului, precum și evoluțiile relevante din domeniul tehnic;
- (f) să examineze orice evoluție survenită în cadrul sectorului, pe marginea căreia schimbul de opinii pare util.

Capitolul XI

Autoritățile și/sau organismele de reglementare ale statelor membre

Articolul 30

(1) Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități naționale de reglementare și/sau unul sau mai multe organisme naționale de reglementare. Statele membre se asigură că acestea sunt distincte din punct de vedere juridic de guvern și independente din punct de vedere funcțional de guvernele lor respective și de orice alt organism public sau privat. Această dispoziție nu aduce atingere posibilității statelor membre de a institui autorități de reglementare care să aibă competențe de supraveghere asupra unor sectoare diferite.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile și/sau organismele naționale de reglementare își exercită competențele în mod imparțial și transparent și în conformitate cu obiectivele prezentei directive, în special pluralismul în mass-media, diversitatea culturală și lingvistică, protecția consumatorilor, accesibilitatea, nediscriminarea, buna funcționare a pieței interne și promovarea concurenței loiale.

Autoritățile și/sau organismele naționale de reglementare nu solicită și nu acceptă instrucțiuni din partea niciunui alt organism în legătură cu îndeplinirea sarcinilor care le revin în temeiul dreptului intern de punere în aplicare a dreptului Uniunii. Acest lucru nu exclude supravegherea în conformitate cu dreptul constituțional național.

(3) Statele membre se asigură că competențele și prerogativele autorităților și/sau organismelor naționale de reglementare, precum și modalitățile de tragere la răspundere a acestora sunt clar definite în dreptul lor intern.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile și/sau organismele naționale de reglementare dispun de resurse financiare și umane adecvate și de competențe adecvate de asigurare a respectării normelor pentru a-și îndeplini funcțiile în mod eficace și pentru a contribui la activitatea ERGA. Statele membre se asigură că autorităților și/sau organismelor naționale de reglementare li se asigură propriile bugete anuale, care se publică.

(5) Statele membre prevăd în dreptul lor intern condițiile și procedurile pentru numirea și demiterea șefilor autorităților și organismelor naționale de reglementare sau a membrilor organismului colectiv care îndeplinește această funcție, inclusiv durata mandatului. Procedurile trebuie să fie transparente și nediscriminatorii și să garanteze gradul necesar de independență. Șeful unei autorități și/sau al unui organism național de reglementare sau membrii organismului colectiv care îndeplinește această funcție în cadrul unei autorități și/sau al unui organism național de reglementare pot fi demiși în cazul în care nu mai îndeplinesc condițiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor, care sunt prevăzute în prealabil la nivel național. Decizia de demitere se motivează în mod corespunzător, face obiectul unei notificări prealabile și se publică.

(6) Statele membre se asigură că există, la nivel național, mecanisme eficace de exercitare a unei căi de atac. Organismul competent să soluționeze calea de atac, care poate fi o instanță judecătorească, trebuie să fie

independent de părțile implicate în calea de atac.

Până la soluționarea căii de atac, se aplică decizia autorității și/sau a organismului național de reglementare, cu excepția cazului în care sunt stabilite măsuri provizorii în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 30a^{*)}

**) Art. 30a a fost introdus prin Directiva 2018/1808/UE de la data de 18 decembrie 2018.*

(1) Statele membre se asigură că autoritățile și/sau organismele naționale de reglementare adoptă măsurile adecvate pentru a-și furniza reciproc și pentru a furniza Comisiei informațiile necesare pentru aplicarea prezentei directive, în special a articolelor 2, 3 și 4.

(2) În contextul schimbului de informații în temeiul alineatului (1), atunci când autoritățile și/sau organismele naționale de reglementare primesc de la un furnizor de servicii mass-media aflat în jurisdicția lor informații potrivit cărora acesta urmează să furnizeze un serviciu orientat în întregime sau în cea mai mare parte către publicul dintr-un alt stat membru, autoritatea și/sau organismul național de reglementare din statul membru de jurisdicție informează autoritatea și/sau organismul național de reglementare a statului membru vizat.

(3) În cazul în care autoritatea și/sau organismul de reglementare a(l) unui stat membru al cărui teritoriu este vizat de un furnizor de servicii mass-media aflat în jurisdicția unui alt stat membru transmit(e) o cerere privind activitățile respectivului furnizor către autoritatea și/sau organismul de reglementare a statului membru care are jurisdicție asupra furnizorului în cauză, această (acest) din urmă autoritate și/sau organism de reglementare depun(e) toate eforturile pentru a soluționa cererea în termen de două luni, fără a aduce atingere termenelor mai stricte aplicabile în temeiul prezentei directive. La cerere, autoritatea și/sau organismul de reglementare a(l) statului membru vizat furnizează autorității și/sau organismului de reglementare a(l) statului membru de jurisdicție orice informație care o (îl) poate ajuta în soluționarea cererii.

Articolul 30b^{*)}

**) Art. 30b a fost introdus prin Directiva 2018/1808/UE de la data de 18 decembrie 2018.*

(1) Se instituie Grupul autorităților europene de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale (ERGA).

(2) Acesta este compus din reprezentanți ai autorităților și/sau organismelor naționale de reglementare în domeniul serviciilor mass-media audiovizuale având ca principală responsabilitate supravegherea serviciilor mass-media audiovizuale sau, în cazul în care nu există o autoritate și/sau un organism național de reglementare, din alți reprezentanți, aleși conform procedurilor lor. Un reprezentant al Comisiei participă la reuniunile ERGA.

(3) ERGA are următoarele sarcini:

(a) să furnizeze expertiză tehnică Comisiei:

– în cadrul sarcinii acesteia de asigurare a unei puneri în aplicare coerente a prezentei directive în toate statele membre;

– în legătură cu aspectele legate de serviciile mass-media audiovizuale care țin de competența sa;

(b) să facă schimb de experiență și de bune practici în ceea ce privește aplicarea cadrului de reglementare privind serviciile mass-media audiovizuale, inclusiv cu privire la accesibilitate și la competențele în domeniul mass-mediei;

(c) să coopereze și să furnizeze membrilor săi informațiile necesare pentru aplicarea prezentei directive, în special în ceea ce privește articolele 3, 4 și 7;

(d) să emită avize, la solicitarea Comisiei, cu privire la aspectele tehnice și de fapt ale chestiunilor, în temeiul articolului 2 alineatul (5c), articolului 3 alineatele (2) și (3), articolului 4 alineatul (4) litera (c) și articolului 28a alineatul (7).

(4) ERGA își adoptă propriul regulament de procedură.

Capitolul XII

Dispoziții finale

Articolul 31

În domeniile pe care prezenta directivă nu le coordonează, nu sunt afectate drepturile și obligațiile statelor membre care decurg din convențiile existente privind telecomunicațiile sau difuziunea.

Articolul 32

Statele membre transmit Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 33

Comisia monitorizează aplicarea de către statele membre a prezentei directive.

Până la 19 decembrie 2022 și, ulterior, o dată la trei ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentei directive.

Până la 19 decembrie 2026, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului o evaluare ex post, însoțită, după caz, de propuneri privind revizuirea directivei, privind impactul și valoarea adăugată a acesteia.

Comisia informează periodic și în mod corespunzător Comitetul de contact și ERGA cu privire la lucrările și la activitățile celui alt for.

Comisia se asigură că informațiile primite de la statele membre cu privire la orice măsură pe care au adoptat-o în domeniile coordonate de prezenta directivă sunt comunicate Comitetului de contact și ERGA.

Articolul 33a^{*)}

**) Art. 33a a fost introdus prin Directiva 2018/1808/UE de la data de 18 decembrie 2018.*

(1) Statele membre promovează dezvoltarea educației în domeniul mass-mediei și iau măsuri în acest sens.

(2) Până la 19 decembrie 2022 și, ulterior, o dată la trei ani, statele membre prezintă un raport Comisiei cu privire la punerea în aplicare a alineatului (1).

(3) După consultarea Comitetului de contact, Comisia emite orientări privind domeniul de aplicare al acestor rapoarte.

Articolul 34

Se abrogă [Directiva](#) 89/552/CEE, astfel cum a fost modificată prin directivele menționate în anexa I partea A, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele de transpunere în dreptul național a directivelor menționate în anexa I partea B.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 35

Prezenta directivă intră în vigoare în cea de a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Articolul 36

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 10 martie 2010.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
D. LÓPEZ GARRIDO

Anexa I

Partea A

Directiva abrogată și lista modificărilor ulterioare

(menționate la articolul 34)

Directiva 89/552/CEE a Consiliului
(JO L 298, 17.10.1989, p. 23)

Directiva 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 202, 30.7.1997, p. 60)

Directiva 2007/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 332, 18.12.2007, p. 27)

Numai articolul 1

Partea B

Termene de transpunere în dreptul intern

(menționate la articolul 34)

Directiva	Termen de transpunere
89/552/CEE	3 octombrie 1991
97/36/CE	31 decembrie 1998
2007/65/CE	19 decembrie 2009

Anexa II

Tabel de corespondență

Directiva 89/552/CEE	Prezenta directivă
Articolul 1 cuvintele introductive	Articolul 1 alineatul (1) cuvintele

Articolul 1 litera (a) cuvintele introductive	introdutive
Articolul 1 litera (a) prima liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (a) cuvintele introductive
Articolul 1 litera (a) a doua liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (a) punctul (i)
Articolul 1 literele (b) - (m)	Articolul 1 alineatul (1) litera (a) punctul (ii)
Articolul 1 litera (n) punctul (i) cuvintele introductive	Articolul 1 alineatul (1) literele (b) - (m)
Articolul 1 litera (n) punctul (i) prima liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (n) cuvintele introductive
Articolul 1 litera (n) punctul (i) a doua liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (n) punctul (i)
Articolul 1 litera (n) punctul (i) a treia liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (n) punctul (ii)
Articolul 1 litera (n) punctul (i) a patra liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (n) punctul (iii)
Articolul 1 litera (n) punctul (ii) cuvintele introductive	Articolul 1 alineatul (2)
Articolul 1 litera (n) punctul (ii) prima liniuță	Articolul 1 alineatul (3) cuvintele introductive
Articolul 1 litera (n) punctul (ii) a doua liniuță	Articolul 1 alineatul (3) punctul (i)
Articolul 1 litera (n) punctul (ii) a treia liniuță	Articolul 1 alineatul (3) punctul (ii)
Articolul 1 litera (n) punctul (iii)	Articolul 1 alineatul (3) punctul (iii)
Articolul 2	Articolul 1 alineatul (4)
Articolul 2a alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 2
Articolul 2a alineatul (4) cuvintele introductive	Articolul 3 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 2a alineatul (4) litera (a)	Articolul 3 alineatul (4) cuvintele introductive
Articolul 2a alineatul (4) litera (b) cuvintele introductive	Articolul 3 alineatul (4) litera (a)
Articolul 2a alineatul (4) litera (b) prima liniuță	Articolul 3 alineatul (4) litera (b) cuvintele introductive
Articolul 2a alineatul (4) litera (b) a doua liniuță	Articolul 3 alineatul (4) litera (b) punctul (i)
Articolul 2a alineatele (5) și (6)	Articolul 3 alineatul (4) litera (b) punctul (ii)
Articolul 3	Articolul 3 alineatele (5) și (6)
Articolul 3a	Articolul 4
Articolul 3b	Articolul 5
Articolul 3c	Articolul 6
Articolul 3d	Articolul 7
Articolul 3e	Articolul 8
Articolul 3f	Articolul 9
Articolul 3g alineatul (1)	Articolul 10
Articolul 3g alineatul (2) primul paragraf cuvintele introductive	Articolul 11 alineatul (2)
Articolul 3g alineatul (2) primul paragraf prima liniuță	Articolul 11 alineatul (3) primul paragraf cuvintele introductive
Articolul 3g alineatul (2) primul paragraf a doua liniuță	Articolul 11 alineatul (3) primul paragraf litera (a)
Articolul 3g alineatul (2) al doilea paragraf, al treilea paragraf și al patrulea paragraf	Articolul 11 alineatul (3) primul paragraf litera (b)
Articolul 3g alineatul (3)	Articolul 11 alineatul (3) al doilea paragraf, al treilea paragraf și al patrulea paragraf
Articolul 3g alineatul (4)	Articolul 11 alineatul (4)
Articolul 3h	Articolul 11 alineatul (1)
Articolul 3i	Articolul 12
Articolul 3j	Articolul 13
Articolul 3k	Articolul 14
	Articolul 15

Articolul 4 alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 16 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 4 alineatul (4)	—
Articolul 5	Articolul 17
Articolul 9	Articolul 18
Articolul 10	Articolul 19
Articolul 11	Articolul 20
Articolul 14	Articolul 21
Articolul 15	Articolul 22
Articolul 18	Articolul 23
Articolul 18a	Articolul 24
Articolul 19	Articolul 25
Articolul 20	Articolul 26
Articolul 22	Articolul 27
Articolul 23	Articolul 28
Articolul 23a	Articolul 29
Articolul 23b	Articolul 30
Articolul 24	Articolul 31
—	Articolul 32
Articolul 26	Articolul 33
—	Articolul 34
—	Articolul 35
Articolul 27	Articolul 36
—	Anexa I
—	Anexa II
